

SOKOL AMERICKÝ.

Entered at the Post Office at New York, N. Y., as Second Class Matter.

Ročník XIX.

NEW YORK, 15. KVĚTNA 1897.

Číslo 5.

Předplatné pro členy na rok.....50c.
Pro nečleny.....50c.
Do Čech na rok.....1 zl. 50 kr.

ORGÁN NÁR. JED. SOKOLSKÉ.

Pořadatel: Dr. K. Štulík, 525 S. Lincoln St., Chicago, Ill.
Tiskař a výpravčí: F. Lier, 410 East 71st Street,
New York, N. Y.

Listárna redakce. — Příspěvky a dopisy do Sok. Am. musí být v rukou pořadatele do 6. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny. Rukopisy uschovají se na dobu 3 měsíců, pak se zničí.

Listárna výpravčího. — Přestěhování nechť oznámí výpravčímu přesídlivší Sokol sám, možno-li do 3. neb 4. toho kterého měsíce, s podotknutím, ku kterému sboru náleží. Nové, odstouplé a vyloučené členy nechť oznamuje tajemník neb účetní výpravčímu pravidelně každý měsíc.

OBSAH.

Jak sokolské sbory mohou prospívati? — Správné placení příspěvků. — Dbejme hlavní povinnosti. — Zřizujeme klubovní místnosti. — Jak se bude cvičiti? — O potřebě, důležitosti a vlastnostech tělocviku lidového. — Neochabujme! — Otužujme se! — Uklid v tělocvičně. — Pěstujme pořadová. — Sokol Americký. — Také pro nás zajímavé. — Ze župy Východní. — Ze župy Západní. — Dopisy: z Chicaga, z Filadelfie, z Humboldt, z New Yorku. — Výkaz N. J. S. od 1. ledna 1896 do 31. ledna 1897. — Schůze výk. výb. N. J. S. — Účetní zpráva jednatele a rozličná oznámení.

Jak mohou sokolské sbory prospívati?

V čem to vězí, že sokolských sborů jen zvolna přibývá, a že sbory již po delší dobu stávající nevzkvétají tak, jak bychom si toho přáli?

Leží snad vina toho na nás?

Nejsme dosti činnými, nestaráme se dosti o to, aby věc naše se širila?

K otázkám uvedeným mnohý nalezl by snadnou odpověď, odvětil by jednoduše: „Sokolové jsou sami toho vinni, že sbory jejich stále nemohutní, že nových sborů dosti se nezakládá.“

Odpověď taková však není správnou, ač často jí slycháváme. Třeba sbory sokolské byly jakousi výminkou mezi ostatními spolky a sice tím, že konají práci svoji, aniž by členové jejich očekávali z toho nějaký prospěch hmotný, nějakou podporu peněžitou, což přece nedostává se jim dosti uznání v našem lidu, který nechce v nich viděti více, než v některých spolcích zábavných. Ano, těmto ještě spíše přeje a jak samo sebou se rozumí, spolkům podpůrným přizeň svou a starost věnuje na prvním místě. To nikomu zazlíváno býti nemůže, jestliže hledí především k tomu, aby byl členem nějakého spolku podpůrného, neboť jest to jeho svatou povinností, aby zajistil svou rodinu před nouzí a hladem, stihne-li ho nemoc neb smrt.

Mezi lidem naším není těch mnoho, kteří jsou zámožní a kteří mohou se dobře bez spolků podpůrných obejít.

My nejsme žádnými nepřáteli spolků těch, ba naopak, rádi bychom byli, aby všichni naši členové byli u různých spolků dobře pojištěni.

Na nás však tak příznivě se nepohlíží.

Některé spolky se domýšlí, že sbory sokolské jim ujmají členů, ač to pravdou není, neboť ti, kteří přihlásí se za členy Sokola, jistě nepřestanou býti členy spolků, k nimž již patřili.

Máme za to, že zvláště podpůrné spolky české měly by se o to přičiňovati, aby sokolské sbory získávaly co největší počet členů a to hlavně mezi naší mládeží.

V přítomné době, kdy hrozeno bylo neb hrozí se ještě roztržkou mocné jednotě Č. S. P. S., přetrásá se otázka, proč tak málo mladých členů k jednotě té přistupuje a proč většina našeho mladého lidu přidává se k podporujícím spolkům cizím.

Odpověď na to jest velice snadná.

Mladý náš lid nesmýšlí a necítí po česku, poněvadž se mu nedostalo českého vychování.

Mnohý sic naučí se v útlém mládí česky mluvit, poněvadž v rodině se nemluví jinak než česky a později naučí se třeba i trochu česky čísti. Však když vyjde ze školy obecné a počne někde v dílně pracovati, tu již nestará se o nic českého a za několik roků jen bídně s vlastními rodiči se domluví.

Kdyby takový byl co žák některého sokolského sboru byl se tužil, řekneme mezi svým čtrnáctým a osmnáctým rokem, byl by dospěl v mladíka, jenž české řeči jest mocen a jenž také si jí váží.

Na tomto místě můžeme uvést, že v tělocvičnách našich již dosti se vychovalo mladíků českých z takových hochů, kteří, když poprvé do cvičení přišli, sotva česky uměli, neb po česku mluvit se ostýchali.

Však v modě jest na Sokoly jen vše zlé svalovati a jim jen zlé vytýkati a proto obyčejně čteme v časopisech, že se v tělocvičnách Sokolů jen po anglicku neb většinou po anglicku brebentí.

Máme zkušenosti z mnohých našich tělocvičen. Známe chování se našeho členstva i žactva i víme, že všude hledí se k tomu, aby při cvičení jen česky se mluvilo. Ba někde jsou v ohledu tom snad více přísní než třeba.

Tuto okolnost — že v našich sborech dají se vychovati a také se vychovávají mladíci a dívky, kteří dospěvše původu svého si váží a pak za členy různých českých spolků podporujících se přihlašují — zdají se přehlížeti všichni ti, kteří pro podporující české spolky horlí, však sbory sokolské příliš v lásce nemají.

Nejednou bývá slyšeti, že ten neb onen spolek podpůrný není přítelem Sokola, že pokládá ho jaksi za svého konkurenta. Však tento náhled jest mylným a škodí nám i spolkům podpůrným.

Kdyby členové našich spolků podpůrných starali se pilně, aby dítky jejich byly odchovávány v našich tělocvičnách, pak by jim nescházelo na mladých členech, pak přestaly by nářky, že mládež naše houfně se odná rodňuje, že ničeho nedá o důležité české spolky.

My Češi ovšem odjakživa máme to v krvi, abychom spíše jeden druhému při dobré práci překáželi, než pomáhali a tak počináme si i v uvedeném.

V této částečné zárlivosti a zároveň v zneuznávání spolků sokolských, co spolků vychovávacích mladou generaci leží kus příčiny, proč sbory naše dosti neprospívají.

Zmiňující se výše o spolcích podpůrných, českých, měli jsme na mysli naše tak zvané spolky svobodomyšlné, v nichž sdružení jsou naši krajané, k nimž můžeme se o podporu věci naší obrátiti.

Svobodomyšlných našinců ovšem není všude počet dosti značný, aby mohli sbor sokolský založiti a také s prospěchem udržeti.

Kdo pak nehlásí se k straně svobodomyšlné, ten přítelem věci sokolské býti nemůže i kdyby chtěl, poněvadž kněz jeho mu toho nedovolí.

Zkušeností v tom ohledu již máme dosti.

Kněží jsou přáteli Sokola jen potud, dokud mají z členů jejich užítku, totiž pokud tito hodně na kostel a pátera platí. Jakmile však seznají, že není ze Sokola „byznys“, tu ovečkám svým hned veškerý styk se spolkem takovým zapoví a aby se jim snad nějaká ovečka nezatoulala, založí spolek nový, přísně katolický, jímž pak vládnou.

Tomu se nedivíme, že tak se děje, neboť víme, jak zde lid věřící jest úplně v rukou svých kněží, i jak musí konati, co tito mu poroučí.

Okolnosti již jsou takové, že musíme pohlížeti na své věřící krajan, co na úplně ztracené pro naši věc.

Máme však mimo svobodomyšlné a věřící také obojetníků dosti, kteří sami neví, ku které straně náleží a kteří pod pláštíkem tak zvané snášenlivosti náboženské hledí kořistiti ze stran obou. A takových nemastných a neslaných našinců jest také dosti.

A všichni ti jsou také pro věc naši ztraceni.

Tito poloviční lidé jsou velicí milovníci parádních uniforem, fanfárních průvodů, skvostných pohřbů a podobných titěrností. Takovým nevyhoví ani Sokol ani nějaký spolek rytířský některého svatého.

Jsou to přátelé spolků veteránských a jim podobných.

Mezi takovými starými vojáky, kteří jsou na to hrdí, že musili otročiti na vojně, že bylo jim tam spíláno a že dostali tam i často výprask, jest těžko působiti spolkům sokolským. Jim nelíbí se nic, než lesknoucí se šavle připnutá k uniformě, hodně podobné uniformě jenerálské. Takových pošetileů našlo se dosti ve velkých osadách českých, jako ku př. v New Yorku a v Chicagu, v poslední době počínají strašiti i v menších českých osadách.

Tak dovidáme se následující důležitou zprávou ze Schuyler, Neb. v „Pokroku Západu“ uveřejněnou:

— Ve Schuyler jedná se o založení českého spolku rakouských veteránů bydlících v Colfax a Butler County. Úmyslem zakladatelů jest založiti spolek, jehož účelem bylo by sblížení se bývalých vojinů a udržování organizace, která by pečovala o důstojné vypravení pohřbu soudruhů, po případě pak, jestli většina si bude přát, též o nějakou podporu v nemoci. Vysloužilci z rakouské armády, kteří by členy státi se chtěli, nechť se přihlásí v hostinci p. J. Fialy ve Schuyler. Dle přihlášek bude svolána pak schůze organizační. —

Český lid známe i jeho osudy. Byl dlouho poroben, než aby mohl jednati tam, kde jest mu to možno a dovoleno co člověk svobodný.

Pes líže ruku, která ho bila. V české nátuře některých našinců jest hodná porce této staré psí porobenosti. Oni také za týraní, jehož se jim kdys dostalo na vojně, odtud z dálky několika tisíc mil budou olizovati ten dráp týravého militarismu.

Co mohou poříditi spolky sokolské mezi takovými lidmi?

Není tu veškerá práce naše marnou, která směřuje k tomu, vypěstovati v člověku duch samostatnosti a svobody?

Však vedle těchto uvedených šosáků jest ještě četně našinců, kteří nechťí s námi společně pracovati, třeba uznávali sokolskou práci za užitečnou. Jsou to oni, kteří dávají se svěsti několika lidmi obyčejně, kteří kážou jim, že naše spolky sokolské nejsou dosti pokročilé, že nejsou dosti radikální. Zmínili jsme se již několikráte o takových kazatelích a poukázali k tomu, že takovým leží vždy na srdci jen jejich vlastní prospěch neb prospěch toho, který si je k takové rozdělovací práci najal.

Vždy měli jsme za to, a také posud tomu věříme, že v našich sborech sokolských není žádného vyvyšování jedněch nad druhými, že všude platí ve sborech jeden tolik co druhý. Také jsme přesvědčeni o tom, že sbory naše skládající se většinou značnou z dělníků, jsou vždy přáteli a zároveň podporovateli dělnického pokroku, jak často se okázalo. To však vše nestačí některým, kteří hlásají, že musí se na světě vše zničit, vše rozbít, aby bylo lépe. Tito lidé snaží se stěžovati práci dosavadních sborů sokolských tím, že zakládají sbory nové, v nichž jak do světa hlásají, pěstují učení anarchistické.

Stoupenců najdou takoví dosti, neboť všude nalezne se dosti lidí krátkozrakých a lehkověrných.

Tito lehkověrní svádění našinci jsou také mezi těmi, kteří jsou pro práci sokolskou ztraceni.

Tak uvedli jsme několik a myslíme, že hlavnějších příčin, proč naše sokolské sbory neprospívají, proč nemohutní, proč více nových sborů se nezakládá.

Krátce mohli bychom odpověděti k tomu:

U jedněch zárlivost, u jiných neuvědomělost, u některých otrocká mysl a u některých konečně přemrštěnost a výstřednost překáží tomu, že nemožno počítati nám na všeobecnější uznání, na větší podporu, že nemožno nám sbory své přivésti k té síle a mohutnosti, jaké potřebují a také zasluhují.

Správné placení příspěvků.

Ač příspěvek sborů za členy k N. J. S. není vysoký a přes to, že příspěvek ten u většiny sborů každý člen odvádí zvláště mimo příspěvek sborový, přece jest stále dosti sborů, které s odváděním příspěvků k N. J. S. značně vázuou.

Máme za to, že u každého sboru má se hleděti na prvním vždy místě k tomu, aby příspěvek k N. J. S. byl v čas řádně odveden, neboť vyžaduje toho zájem všeobecný.

Jest sice pravda, že i ve sborech jest obtížno od členů v čas příspěvky obdržeti, však tu konečně jedná se všude s těmi, kteří neplatí, tak jak nutno s nimi naložiti, vyloučí se totiž.

Doznáváme, že mezi vyloučenými jsou někteří, již rádi byli by zaplatili, kdyby jen byli měli, leč jest také dosti takových, kteří nechají se vyloučiti ze sboru pro neplacení příspěvků, mohouce je snadno zapraviti.

Z takových nedbalých a od věci naší odpadlých nemají ovšem sbory bráti sobě špatného příkladu.

Sbor má vždy plniti veškeré své povinnosti správně i nemá k tomu nikdy nechat dojiti, aby musilo se mu připomínati, by konal co jest povinen.

Jsou takové sbory správné, však žel nemožno to říci o všech.

Připouštíme, že ten neb onen sbor octne se někdy v peněžní tísní, však tu neměl by nikdy na to pomýšleti, aby si v ní ulevil tím, že neodvede v čas příspěvek k N. J. S.

K tomu prostředku nemělo by býti nikde sáhnuto, ani v té největší tísní.

Jsmo přesvědčeni o tom, že v každém sboru i v tom, v němž dobře se hospodaří, přece vydá se ještě dosti peněz zbytečně i že všude dalo by se ještě více šetřiti, však ať šetří se všude tím způsobem, že zřekneme se vydání na věci nepotřebné, nikde ale nechť nemyslí se šetřiti pozdním odváděním příspěvků k N. J. S.

Že možno i sboru chudlému dostáti svým povinností vůči N. J. S., viděti ku př. na T. J. S. Svornost v Morrisanii, jejíž členové jsou vesměs nemajetní, potřební dělníci.

Sbor ten zaslal výk. výb. N. J. S. o placení příspěvků dopis následující:

V Morrisanii, dne 29. března 1897. — C t . v ý k . v ý b . N . J . S . — Bratři! Pozorujice již delší dobu v S. Am. zápisky v. v. N. J. S. shledáváme, že mnoho sborů neplatí pravidelně své povinné příspěvky. Žadáno vždy jenom o poshovění, a vy, bratři, poshovíte, ač vám stanovy N. J. S. v článku 5., hlava 8. nařizují jednat jinak a nečekat. Zakročili jste přísně již několikrát, když jsme se opozdili se čtvrtletní zprávou jenom o 30 dnů, ne proto, že bychom byli chtěli být nedbalí v placení příspěvků k N. J. S., ale vždycky se tak stalo nedbalostí účetního výboru. Žádný sbor patřící k N. J. S. nemá chudších a nuznějších členů, jako sbor náš a předce si platí každý z nich 30c měsíčního příspěvku ku sboru a 20c čtvrtletně příspěvků k N. J. S. Proč to nemůže být též u jiných sborů? Ale platí li se 25c příspěvků ku sboru a příspěvky k N. J. S. se platí z pokladny spolkové, tu ovšem se nedostává a kdo pak je odložen s příspěvky

jako v. v. N. J. S.? Co z toho pak následuje? Odkládání všeho (sjezdu a jenom co se odložití dá). Myslíte, bratři, že nám bude spomoženo odložením sjezdu na penězích, ale nepomyslíte na následky jiné. Pakli ne teď, tedy v budoucnosti seznáte, že svým shovíváním uskodíte mnohým sborům. Společný cvičitel k placení není, takže kdyby byl pořádek v placení příspěvků k N. J. S., bylo by toto nestanovitě odložení sjezdu nikdy nebylo přišlo k jednotám k hlasování, ačkoliv v. v. N. J. S. nikdy neměl se od stanov N. J. S. odchýlovati a sjezd v patřičný čas dle stanov obeslat. Nechť platí sbory své příspěvky správně k N. J. S. jako řádní Sokolové, a vy, bratři, jednejte dle stanov a bude všemu odpomoženo, pakli ale ne, tedy nechceme mít na naší zodpovědnosti následky a odvoláme našeho zástupce z výk. výb.

Za Těl. Jed. Sokol Svornost

Jan Beníšek, Frant. Chrástil,
starosta. jednatel.

V dopisu uvedeném praví se, že odkladem placení příspěvků k N. J. S. vážne vše i míní se, že v. v. neměl by býti shovívavým.

V. v. jest jistě v obtížném postavení. Má poshověti či nemá sborům, které s placením se opozdují? Máme již zkušenosti se sbory, které kdys patřily k N. J. S. a pro neplacení příspěvků byly vyloučeny.

Chtějí-li takové opět přistoupiti k N. J. S. jest jim zaplatiti co dluhovaly. V tom případě jest pro ně mnohem výhodnější jestli byly vyloučeny z N. J. S. v čas stanovami určený, nebylo-li jim v placení shovíváno až dluh jejich značně vzrostl.

Však jsou také případy, kde jest žádoucnou sboru poshověti, a to tenkrát, kdy octl se v nepředvídané a nezaviněné tísní.

V odložení sjezdu N. J. S. o rok nevidíme žádného zla, které by jednotě naší ublížilo.

Neočekáváme od příštího sjezdu žádné změny, která mohla by netušeným nějakým způsobem nám prospěti a zároveň máme za to, že za rok ještě budeme lépe ku práci sjezdové připraveni, že ostřeji všude se do té doby ukáže, v čem třeba nám oprav.

Co toto píšeme, není ovšem výsledek hlasování sborů o odložení sjezdu znám, však dle všeho bude as většina pro odložení.

Nesouhlasíme s rozhodnutím T. J. S. Svornost, aby odvolala svého zástupce z výk. výb. nebude-li tento jednati přísně dle stanov. Lépe zajisté učiní, když svému zástupci poukáže k tomu, aby snažil se vždy podstatnými příčinami ostatním členům výk. výb. dokázati, že musí jednati ve všem jak stanovy prikazují, i že nesmí se od nich uchýliti ani v případech mimořádných, kdy uchýlení takového vyžaduje prospěch N. J. S.

Dbejme hlavní povinnosti.

Vždy bylo mezi námi dosti těch, kteří z pohodlnosti neb z jiné příčiny tělocviku se vzdalujice, vykládali rádi o tom, že není hlavní povinností sokolských sborů pěstování tělocviku, nýbrž že dbáti jest jim o duševní vzdělávání svých členů.

Sokolů tohoto druhu v době poslední značně přibývá, čemuž ovšem se nedivíme, neboť tělocvik, byť z něho plynuly výhody pro pěstitele jeho sebe cennější a důležitější, není tak sladkým, jako škodlivá tělesná zahálka.

Náhledy takových Sokolů však nemůže se žádný sbor spravovati, dokud chce opravdu sborem sokolským ostati. Jsme přesvědčeni že žádný z těch, kteří po leta se tužili, tělocvik nepodceňuje, leč těch jest dosud mezi námi málo, neboť nestálost našeho cvičícího členstva jest známou a tak vliv těch několika pilných pracovníků nedochází náležitěho uznání, když snaží se k tomu, aby sbor jejich vynaložil veškeré možné úsilí k rozmnožení počtu cvičících. Nedovedeme si představití nikoho Sokolem, kdo necvičí, kdo v tělocvičně se netuží i viděli bychom rádi, aby již jednou tento náhled mezi námi zdomácněl.

Věcí nemožných nežádáme, toho si přejíce, a tužba tato došla by splnění, kdyby jen všichni ti, kteří za členy k sokolským sborům přistupují, činili tak s tím pevným úmyslem, že hlavní své povinnosti, totiž cvičení, poctivě dostojí.

Na místo toho však co vidíme?

Mnozí přistupují k sokolskému sboru, jsouce již předem o tom přesvědčeni, že na sokolské náradí nikdy nehmátnou.

My pak sami přijímajíce takové členy a věduce dobře o tom, že činnými nebudou, dáváme si od nich slibovati, že plniti budou své povinnosti co Sokolové, že budou cvičiti.

Tímto jedním snižujeme sami sebe, dopouštjíce se vědomě podvodu.

Toho by ovšem nemusilo býti, kdybychom byli více opravdovými, kdybychom na slib členský hleděli co na slib závazný, jehož nesplnění jest nemužné.

Tomuto nešvaru mohli jsme a také měli jsme se již dávno vyhnouti a jistě že bychom si tím byli jen prospěli. Zkušenost naše vede nás k tomu přesvědčení, že sbory sokolské složené pouze z členů cvičících sotva by obstály, i že by v takovém případě, kde by to možno bylo, sotva mohly pomýšletí na to, by poskytly též mládeži příležitost k tělocvičné výchově, jež vyžaduje všude značných obětí.

Každý sbor sokolský má značný vydej na vydržování tělocvičny a ten by ovšem sotva mohl kryti takový sbor, jenž by se skládal jen z malého počtu cvičících.

Abychom poskytli příležitost ku cvičení těm, kteří chtějí cvičiti, musí se nám dostatí podpory i od těch, kteří necvičí, kteří však jeví dosti ochoty a obětavosti potřebnou podporu nám poskytnouti.

Podobné poměry jsou i u jiných spolků, ku př. u pěveckých, kdež jsou členové činní — ti kteří zpívají, a přispívající — ti, kteří zpěv nepřestují, však svými příspěvkky umožňují, aby spolek udržoval se v činnosti.

Nevíme skutečně, proč v našich sborech již dávno k podobnému r. zlišení členů nedošlo.

Stávající ustanovení, jež nečiní rozdíl mezi našimi členy činnými a nečinnými, jsou jen k tomu dobra, aby ukázala, že na hlavní svoji povinnost, totiž na cvičení, vážně nehledíme, neboť kdybychom plnění této od každého člena vyžadovali, tu by snad sotva každý desátý

povinnosti své dostál. Tím však, že nevymáháme na členech, aby stanovám dostáli, jenom šíříme nevážnost jejich ku sboru a tím i k jeho celé činnosti a snaze.

Nebylo by mnohem lépe, kdybychom této nevážnosti již jednou přítrž učinili?

Rozdělme již jednou členy své na činné a přispívající a posloužíme tím jen k utvrzení vážnosti ku hlavní naší povinnosti, totiž ku cvičení.

Ať každý, kdo mezi nás vstupuje, prohlásí, zda chce býti s námi zároveň činným, či chce li pouze podporovati činnost naši.

Dokud toho nebude, dotud budou přibývati ti, kteří pohlížejí na cvičení ve sborech sokolských, jako na věc vedlejší, která sborům za to nestojí, aby pěstění její bylo sborem vymáháno tak, jak stanovy prikazují.

Zřizujeme klubovní místnosti.

Uznáváme, že první povinností Sokola jest, aby pěstoval tělocvik, však jsme nuceni přiznati, že nikdy se toho nedočkáme, aby každý Sokol tuto část svých povinností opravdu plnil. Bude mezi námi vždy dosti členů, kteří buďto cvičiti nemohou, ač by chtěli, a dosti takových, kteří by sice cvičiti mohli, ale nechťejí.

Rádi bychom však viděli, aby všichni členové účastnili se prací svého sboru, by všichni zajímali se o jeho pokrok a zdar.

Dosud u každého sboru jest dosti takových, kteří nenavštěvují nejen schůze, ale také nesúčastní se ničeho, co sbor jejich pořádá, ať již jest to veřejné cvičení, divadlo neb jiná zábava. Mnohý z takových sotva ví, kde síň neb místnost sboru jeho se nalézá.

Jednou z příčin tohoto stranění se členů jest ta, že nedovedeme je do místností sborových přivábiti, že neposkytujeme jim v nich vyjma cvičení, ničeho, co častěji by je mezi nás přivedlo.

V poslední době velmi se pocituje ve sborech sokolských účinek různých klubů, z nichž nejmnostší nemají jiného účele, než aby snadnou příležitostí k pití mládež kazily. Chceme-li zhojbnému účinku klubů čelit, musíme mládeži naší poskytnouti sami něco lepšího, než může naléztí v klubech. Jsme o tom přesvědčeni, že mládež naše není tak zkaženou, aby libovala si ve špatnostech, když naskytuje se jí příležitost k zábavě ušlechtilé, při které duch ni tělo její se neohrožuje.

Mládež tíhne k zábavě, jest to zcela přirozeno, nuže, postarejme se o to, aby mohla se bavití.

Zřídme, kde jest to možno, čítárnu, či lépe řečeno klubovou místnost, v níž vykládejme různé časopisy k četbě a poskytněme v ní zároveň příležitost ku hře v šachy neb ke hře na kulečniku.

Ať v místnosti té třeba dovolí se i pití. Leč ať pije každý sám, nikdo ať nikoho nečastuje.

Kde bude místnosti takové, jistě že mnoho členů přijde pak do ní, aby si buď přečetli časopisy, kterých neodbírají, neb aby se v ní se známými chvíli hrou pobavili.

Ať navyknou-li si členové navštěvovati takovou klubovou místnost, tu jistě že pak také spíše zajdou do schůze sboru, jež třeba odbývá se v téže neb snad sou-

sední místnosti. Není také pochybnosti o tom, že takoví návštěvovatelé klubové místnosti spíše dostaví se do zábav sborem pořádaných a mnohého snad tyto návštěvy přilákají i do cvičení, na které vyšel z čítárny několikrát na chvíli se podívat.

Náklad na vybavení podobné místnosti unese snadno mnohý sbor a jistě že půjde mu z něho mnoho užítku.

V čítárně ať vykládají se časopisy zdejší a ovšem že také, pokud to možno, časopisy v Čechách vycházející. Samo sebou se rozumí, že nikde nezapomene se při tom na časopisy sokolské.

Při tom ať se hledí k tomu, by časopisy, které zaslouží si, aby byly v knihu svázané, nebyly při vykládání čtenáři roztrhány. Rámy a desky na vykládání časopisů takových stojí pakatel.

Ku konci ještě podotýkáme, že častování musilo by úplně mezi námi vymizeti, to nás jenom rozhlání, nikdy však nemůže sblízkovati.

Jak se bude cvičiti?

Rád bych věděl, jak as cvičiti se bude v tělocvičnách sokolských třeba za dvacet let, jsa přesvědčen, že dosavadní způsob cvičení musí doznati mnoho změn, nejen proto, aby více přátel získal, ale již k vůli tomu, aby udržena byla činnost tělocvičná mezi námi, té nynější příbuzná.

Mám vlastní zkušenost ze cvičení, neboť cvičím již po dobu celého čtvrtstoletí.

Tato získaná zkušenost praví mi, že nemožno očekávati, aby cvičení naše v budoucnosti nedoznalo značných změn i že zvláště umělé cvičení na náradí bude musit značně ustoupiti cvikům jiným, přístupnějším.

Říkávali jsme sic již před 20 lety, že Sokolu se nesluší, aby prováděl výkony odvážné, krkolomné, ale přece jsme je prováděli, a když jsme mohli, parádili jsme se s nimi o veřejných cvičeních.

Ještě teď najdou se někteří, takovým nebezpečným cvikům hovicí, však řady jejich již valně prořídly. Sám se mezi takové nepočítám, neboť dnes ať cvičím a to pravidelně, nahání mi výkony podobné vždy dosti strachu, když jen na ně se dívám. To, co zdávalo se mi hračkou, co provádíval jsem nepomyšleje, že vydávám při tom život svůj v nebezpečí, jeví se mi dnes v pravé své podobě.

Následek toho je, že zrazuji jiné od provádění cviků takových i že divím se, proč sám jsem je také konával, umiňuje si, že děti moje, hoši moji, cvičení taková prováděti nikdy nebudou, pokud jen v mé moci bude tomu zabrániti.

Dospěv sám k takovému výsledku po dlouhé tělocvičné činnosti vlastní, divím se tomu, že jsme v minulých časech více lidí od sebe svými odvážnými cviky neodpudivili, i že našlo se dosti rodičů, kteří nám dítky své svěřili.

Snad neznali pravou povahu některých těch našich vrcholových výkonů.

Všelijaké ty nebezpečné obraty, velkotouče, skrčky a roznožky ze stoje na hrazdě pomalu náleží již skoro úplně minulosti a jistě že jen k našemu prospěchu.

Dnes není nám třeba pachtiti se po nových a nových cvičeních. Naopak, nám třeba, abychom z těch cviků, které známe, vypustili takové, jež se hodí pouze pro umělce cirkusové.

Náhradu za ně snadno nalezneme, jestliže přičiníme se k tomu, abychom cviky zbývající, bezpečné, prováděli co nejlépe.

Ostatně není náš program cvičební tak chudý, aby neposkytl dosti látky, když vyhodí se vše, co nepatří do tělocvičny sokolské, do které chceme, aby mládež i mužstvo chodili se tužiti cviky, které mají sevšeobecněti.

Jsem přesvědčen, že za dvacet let bude se na některá cvičení dnes prováděná jen vzpomínati, i že neudrží se jako mnohá, která před dvaceti lety byla ve floru. Cvičení naše bude se stále jednodušiti, i bude se přispůsobovati potřebě cvičících, jimž vždy na prvním místě bude se jednati o otužení zdraví a síly tělesné, ale nikoli o získání nějaké zvláštní zručnosti a hbitosti. —

R. K.

O potřebě, důležitosti a vlastnostech tělocviku lidového.

Napsal Jos. Klenka.

A. Potřeba a důležitost tělocviku pro každého jednotlivce i pro celý národ.

(Pokračování.)

II. V zájmu každého člověka jest, aby byli ostatní jeho spoluobčané těla zdravého a silného.

Obec, která má mnoho chudých svých spoluobčanů slabého těla, již jsou churavi, jest povinna hraditi útraty vzešlé ošetřováním jejich v nemocnicích; lidé slabého těla stávají se dříve neschopnými ku práci nežli lidé silní a tu zase jsou takoví břemenem obci domácí, jež se o ně starati má ve svých chudobincích a jiných ústavech podobných, které zřizovati obec jest povinna a někdy nucena. Na ústavy a podporu slabých a nezuživých přispívá však každý občan, a čím větší jest v obci náklad na podobné věci, náklad, který v prvé řadě jako povinnost vázne na majetku občanů, tím menší cenu má majetek v takové obci. Avšak i nemajetný tím trpí, jeho mzda za vykonanou práci v obci takové není taká, jaká by býti měla, neboť zaměstnavatel jeho uvaluje břímě, jež mu jest pro obec nésti, také na dělníka svého, dávaje mu menší mzdu.

Konečně i ten slaboch a nezuživce jest na tom hůře, je-li nezuživých v téže obci několik, poněvadž podpora, již jemu se dostane, stává se tím menší, rozdělována jsouc na několik dílů.

Ještě patrněji a určitěji vysvitne pravda předem vyslovená z úvahy následující: slabý člověk každý přístup jest více nemoci nežli člověk silného ústrojí tělesného. V případě šíření se nemocí nakažlivých zajisté podlehnou nákaze spíše lidé slabí než silní, a tudíž souditi můžeme, že tím více nákaza se bude šířiti, čím více slabých lidí nalézá se v nějaké společnosti.

Následky toho ucítí nejen ten slaboch sám na sobě, ale také i ten silný z jeho společnosti: čím více nákaza se šíří, tím více jest i silný vydán nebezpečnosti, nalé-

zajícimu se kolem něho. A kdyby i tomu silnému jednotlivci podařilo se sama sebe ochrániti, nedovede snad ochrániti svoji rodinu nebo příbuzné nebo podřízené, a tím přichází též ke škodě.

Čím více „silných“ lidí nalézá se ve společnosti nějaké, tím větší užitek má z toho každý jednatel této společnosti, ať jest to rodina, příbuzenstvo, obec, národ nebo stát.

V čem záleží lidské štěstí? Každý člověk jest svým způsobem šťasten: co jednomu jest štěstím, zdálo by se jinému neštěstím. O štěstí jsou mezi lidmi různé náhledy podle jich společenského postavení a podle jich vzdělání. Srovnáváme-li však všechny náhledy všech lidí, shledáme při nich, kterak všichni shodují se v tom, že základem štěstí každého člověka jest **zdraví a síla tělesná i duševní.**

Zdraví a síla tělesná jest základem, na němž stavíme veškerou výchovu rozumovou i mravní. Vlohy i jiné vlastnosti tělesné jsou však dědičné, a proto čím více pečujeme o svoji sílu a zdraví tělesné, tím lepší základ tvoříme k výchově mravní svých potomků. Síla a zdraví jest první podmínkou všeobecného blaha: jen lidé silní vykonati mohou úplně všechny povinnosti k sobě samým, povinnosti k bližním i ostatní povinnosti svého života, jen lidé silní mohou úplně dostáti všem požadavkům na ně kladeným a tím dosíci blaha a radosti, jež plynou z konání povinností, a rozšiřovati blaho a radosti své na jiné a buditi v nich radosti života.

Viděli jsme z vyličení hořejšího, že každý člověk má prospěch a výhody veliké z toho, má-li tělo silné; proto jest jeho povinností starati se o své tělo, aby je nejen v téže síle zachoval a šetřil jako klenot nejdražší, který po svých rodičích zdědil a který jest povinen nejen nezmenšený, ale rozhojňený zanechatí svým potomkům, neboť známo jest, že i vlastnosti cvikem a výchovou nabyté jsou dědičnými.

A kterak se dá tento poklad rozhojnit? — Upotřebením. Síla tělesná i duševní jest kapitál, který vzrůstá, jestli že se ho přiměřeným způsobem používá, nerozhojňuje se však, leží-li ladem. Jako kapitál uschovaný nenese úroků a pozbývá úplně ceny, vymizí-li z oběhu peníze, v kterých byl uložen, tak i kapitál, jenž každému dán jest jako síla tělesná a duševní, nenese úroků aniž se rozhojňuje, neupotřebujeme-li ho vhodným způsobem, a znenáhla ztrácí na ceně, až úplně jest bezcenným.

Síla tělesná (životní) rozhojňuje se upotřebením buď v práci neb cvičením: v práci obyčejně děje se upotřebením, za účelem něco vykonati, jednostranně, poněvadž tatáž činnost stále a stejně se opakuje; cvikem, jenž jest rozumně a úmyslně veden, upotřebí se síla tělesná i duševní za tím účelem, aby se rozhojňovala.

Jest tedy povinností každého člověka, aby v zájmu svém i svého rodu udržoval a rozhojňoval síly svoje cvičením těla.

III. Prospěch národa toho žádá, aby sestával ze silných a zdravých jednotlivců k vůli zachování a rozhojnění jeho, k vůli jeho zdatnosti tělesné i mravní.

Vyšetřováním dítek, jež lékaři vykonali na mnoha školách, zjištěno, že přibývá slabých dítek. Příčiny toho přičítají se tak zvaným nemocem školním, jež jmenují se tak proto, poněvadž vyskytují se při dětech školou povinných. Tyto nemají však všechny původ svůj ve škole, ale většinou v domácnosti, protože zárodek k nim přináší dítko obyčejně z domu do školy; tak na př. zkrivení páteře — nemoci prsní, nemoci ústrojí zažívacího — krátkozrakost — nervosa. Všechny tyto nemoci seslabují tělesný vývoj a jsou jemu na překážku. Statistika dokazuje vzrůstání se a rozhojňování těchto neduhů. Podobně statistika pojišťoven na životy lidské ukazuje přibývání nezuživečů.

Z výkazů o odvodech vojenských seznáváme, že ubývá statných, úplně zdravých jinochů ke službě vojenské schopných. Z důvodu toho povolávání jsou jinoši ke službě vojenské nyní o rok později, nežli bývali jindy. Ze statistiky odvodů mohli bychom čerpati v tom ohledu mnohé poučení o příčinách ubývání síly tělesné u mužů. A což teprve kdybychom podrobili zdravotní prohlídce druhé pohlaví! Na jakém stupni shledali bychom tu tělesnou sílu a zdraví?

Nejlépe nás poučuje statistika všeobecná, jež nás přesvědčuje o tom, že ubývá lidí, kteří mají schopnost pracovati, to jest lidí ve věku od 15 do 65 roků.

Z 1000 mužů bylo jich v Čechách ve věku od 15 do 65 roků:

V roce 1869	v roce 1880	v roce 1890
598·34	595·87	595·12

Z 1000 žen bylo v témž věku:

623·02	616·42	611·—
--------	--------	-------

Co nám praví tato čísla? Počet mužů i žen, schopných ku práci a tudíž k výrobě ubývá, čili jinými slovy řečeno, ubývá výrobnosti u obyvatelstva v Čechách.

Ubývání toto jest následkem větší úmrtnosti, jejíž příčinou jest: 1. větší namáhání a starosti jednotlivců o životní potřeby. V každém povolání, ať jest jakékoliv, vyžaduje se nyní na jednotlivci mnohem více práce, ať tělesné ať duševní, nežli žádalo se jindy, a nemůže-li kdo práci tuto zastati, najde se ihned dosti jiných, kteří čekají na místo jeho; 2. hromadění se lidí v městech velikých a průmyslových střediskách, což má zhoubný vliv na lidské zdraví; 3. nedostatek vzduchu a světla: všichni, kdož povoláním svým odsouzeni jsou většinu dne pracovati v místnostech uzavřených, postrádají čistého vzduchu a světla slunečního, a následky toho jeví se stále vzrůstajícími se souchoťkami, jimiž ročně nejvíce lidí umírá; 4. nešetření zdraví, ano mrhání jím z neznalosti prostředků, sloužících k udržování síly a zdraví; 5. netečnost ku prostředkům, zejména při výchově, jimiž se mohou rozhojňovati síla, zdraví tělesné.

Porovnáme-li počet lidí ve věku přes 66 roků v těchže dobách jako napřed, shledáme:

	r. 1869	r. 1880	r. 1890
mužů:	47 08,	50 46,	54 09;
žen:	35 76,	50 69,	59 25.

Přibývání lidí, kteří dočkají se vysokého stáří, má svůj zvláštní význam v tom, že jest důkazem životní síly tělesné i plodné, jakož i že jest důkazem šetření se a dobré správy života. Vyvodit z toho můžeme: 1. síly životní i plodné jest dosti v obyvatelstvu Čech,*) avšak třeba síly této šetřiti, aby se neseslabovala, ani zbytečně neutrácela a 2. jest třeba tuto sílu rozhojňovati.

Nejvíce seslabuje národ, jestliže jeho jednotlivci se seslabují a hynou-li předčasně, neboť tím ztrácí na svém počtu a celková jeho síla jest menší.

Jaké následky z toho mohou povstati, nejpádnejším toho dokladem jest osud národa našeho po bitvě na Bílé Hoře. Národ náš klesl následkem utracení nejlepších zdravých sil válkami doma i za hranicemi, vystěhováním mnoha tisíc rodin a odnárodněním mnoha jednotlivců. Klesl následkem zmenšení se co do počtu i co do síly, ztratit jedině nejlepší, a proto bylo zapotřebí tak dlouhé doby, aby se opět zdvihl ze své nehody k síle nynější.

Bylo v Čechách obyvatelstva v roku 1754	1,941.284,
	1806 3,169.795,
	1857 4,705 525,
	1890 5,808.858.

Největší záhubou národa jest špatné vychování, jež pochází buď z nedostatku prostředků hmotných nebo z nedostatku znalosti výchovy tělesné i duševní.

Jak zvrácené náhledy panují o tělesné výchově dítek u lidí všech stavů, přesvědčiti se můžeme bedlivým pozorováním, stopujeme-li výchovu dětí od narození až do doby, kdy počínají navštěvovati školu. Co v té době při výchově nadělá se chyb osudných, jichž následky nese s sebou člověk po celý svůj život, sezná i nezkušený pozorovatel, jestliže sleduje jen trochu bystře vývoj životů dětských.

Vliv dobré výchovy (ošetřování) u dítek vysvitne nejlépe z následujících čísel: Z 1000 narozených dětí umírá do 5. roku v rodinách knížecích 57 dítek, v rodinách chudých 345. Ač právem můžeme se domnívati, že nejsou to děti rodičů nejzdravějších, nýbrž mnohdy rodičů vyžilých.

Pozorujeme-li tělesnou výchovu v době, kdy dítko školu navštěvuje, vidíme, že škola poučováním o šetření zdraví tělocvikem a hrami hledí, zejména v poslední době, napravit to, co zavini hromadná návštěva školy, avšak svými požadavky, jež bývají mnohdy značné, ubírá

*) Nemůžeme tu podrobně sledovati vývoj každého z obou národů Čechy obývajících a proto užíváme číslic celkových, jsouce o tom přesvědčení, že ač národ náš ve výhodě jest tím, že má větší zásobu sil tělesných (viz dělný lid v krajinách německých), že však má zase veliké ztráty odnárodněním a vystěhováním jednak do průmyslových okrsků, kde nejvíce hynou jednotlivci buď fysicky neb odnárodněním, jednak vystěhováním z Čech, a takových též většina pro národ zahyne — odnárodněním.

dětem čas k volnému pohybu a zotavení se. Ještě více však v ohledu tom ubližují dětem rodičové, zvláště chudí a středních stavů, nutíce děti k ustavičnému učení se, nepřejíce jim žádných radostí dětských, jen aby domohly se lepšího postavení, než mají oni sami, ovšem že na úkor zdraví.

Jiní rodičové, obzvláště chudí, opět nuceni jsou při držovati dítky své záhy ku pracem, aby jim pomáhali v domácnosti, přetěžující je takto, a ač jim z toho malý zisk okamžitě plyne, neuvažují, jakou ztrátu z toho dítko jejich béře na těle.

Jakou měrou jest postaráno o výchovu tělesnou mládeže, obzvláště řemeslné? — O studující mládež stará se poněkud škola, avšak celkem jest toho málo.

A kterak šetří dospělí lidé svého zdraví, aby svoji sílu tělesnou zachovávali?

Nevzdělaný mrhá svým zdravím z nevědomosti — chudšas připraví se o ně z nedostatku — boháč utrací je z touhy po užívání.

Národ jest fysicky silným, jestliže má mnoho jednotlivců silných, a sílí, přibývá-li v něm více jednotlivců silných — a slábne, přibývá-li v něm více slabých jednotlivců.

Ukazují-li nám rozliční činitelé, že skutečně slabých jednotlivců v národě našem přibývá, jest povinností naší, abychom se starali o nápravu toho, aby fysická síla národa neklesala, neboť jí máme zapotřebí: 1. k zachování a rozhojnění národa, k vývoji co možná největšímu, 2. k boji o právo rozšiřovati se po vlastech československých, a 3. k boji o svá ostatní práva národní.

Boje tyto ovšem nerozhodne sama síla fysická, nepřistoupí-li k ní také vlastnosti a síly duševní; avšak s jistotou říci můžeme, že při stejných okolnostech ostatních vítězství kloní se na stranu toho národa, který jest fysicky silnějším, a jen ten národ bude moci udržeti a využítovati vítězství, který má skutečný poklad síly tělesné. Dokladem toho jest nám vzkříšení národa našeho století a v přítomnosti vidíme šíření se živlu českého v poněmčilém území Čech, kde přes německý kapitál, přes útisky a pronásledování živel český se vzmáhá jen následkem své větší síly fysické a své vytrvalosti a své houževnatosti tělesné a převahy nabývá nad Němci, kteří té síly nemají. Sesílíme-li tento vítězný postup našich krajanů vzdělaností a výchovou mravní, můžeme býti jisti, že v krátké době dobudeme výsledků velikých.

Jaký vliv má silné tělo na mravní povahu člověka, naznačili jsme krátce v předu, a proto můžeme nyní souditi, že síla tělesná celého národa, která jest součtem síly jednotlivců, má též vliv na mravní sílu národa, která jeví se též součtem sil mravních jednotlivců. Čím větší jest počet jednotlivců (lidí) mravních v některém národě, tím větší jest jeho síla mravní. Duševní vlastnosti jednotlivců mají vliv na celý národ: čím více dobrodinců k jednotlivcům — čím více obětovnosti k jednotlivcům, tím větší láska k celému národu, který skládá se z jednotlivců, a tím větší k němu přichylnost a věrnost, čím větší množství pravé mravní hrdinnosti a obětovnosti u jednotlivců v zájmu ostatních, tím větší síla národa celého. Proto možno též říci, že ten národ zvítězí, u něhož jest výchova mravní vyvinutější.

Z předcházející stati vysvítá s dostatek, jak důležitou jest síla tělesná a tudíž také, jak důležitým jest výchování tělesné v národě celém.

Z důležitosti tělesné výchovy vyplývá povinnost starati se o to, by celý národ (tedy všichni jeho jednotlivci) nejen zachován byl při síle, ale aby síla tato se také rozhojňovala co možná nejvíce.

Čím toho můžeme docílit?

1. Tím, že každého jednotlivce chráníme před škodlivými vlivy poškozujícími jeho sílu životní;

2. tím, že každému jednotlivci poskytneme příležitost, aby vrozenou sílu rozhojňoval;

3. tím, že chráníme jednotlivce hospodářsky (vyzískáme-li pro příslušníky svého národa vždy nových míst výživných a usnadňujeme-li jim výživu a p.);

4. tím, že zabraňovati budeme stěhování a odnárodnování jednotlivcům.

Jednoty sokolské mohou vykonati v tomto ohledu veliký kus práce, jestliže věnují veškerou svoji činnost prvním dvěma odstavcům, to jest:

1. budou-li se starati co nejvíce o zdravotnické a mravní vzdělání členstva; nemocí a úmrtí bude tím méně, čím více rozšíříme známosti o tom, čeho šetřiti a čeho se varovati, co a jak činiti k udržení zdatnosti a síly tělesné;

2. budou-li se starati, aby každý mladý člověk zachovával a rozhojňoval svoji sílu činností a cvičením, neboť dokázáno jest, že se nejen udržuje a podporuje činností a cvikem síla svalstva, ústrojí dýchacího i zažívacího i nervstva, nýbrž že se i zvyšuje výkonnost jejich.

(Pokračování)

Nechabujme!

Časté jsou stesky, že v sokolských sborech cvičení ochabuje i že celá činnost jejich vázne, že není takovou, jakou bývala.

Stesky takové nejčastěji slycháváme od těch, kteří sami kdysi byli horlivými pracovníky — však nevytrvali.

Ti ovšem pohlíží na vše se svého stanoviska, totiž chtějí vše míti tak, jak si to byli kdys v duchu představovali. Když pak vidí, že k uskutečnění jejich idealů nedošlo, tu nařikají, nikoli na sebe, ale na jiné.

Přílišná horlivost také škodí. To jest dobře viděti na těch, již bývali kdysi těmi nehorlivějšími a dnes jsou ke všemu lhostejnými.

Nedávno jistý bratr, dříve velmi pilný Sokol, pravil: „Před několika lety jsem si myslel, že snad svět převrátím, že musí vše jíti lépe, teď však již jsem z bludu svého vyhojen. Člověk daleko svým vlivem nezasáhne, musí na prvním místě hleděti jen sebe.“

Škoda, že mnohý zapomíná i na sebe, když nahlédne, jak těžko jest okolí své lepším učiniti.

Škoda, že poukazování na takového svádí pak i jiné s dobré cesty.

Rikává se obyčejně o takovém: „Hleďte, ten dříve myslel, že nebude bez Sokola živ, chtěl, aby každý cvičil a se tužil a dnes mezi Sokoly ani nepáchně; nabažil se toho bláznovství docela.“

Jak jinak by muselo býti, kdyby ti naši horlivci věrně při činnosti své setrvali, aby byli jiným příkladem dobrým.

Seznám-li, že se mi nepodaří, abych jiné nadchnul a získal pro činnost sokolskou, nemám proto sám v činnosti vlastní ochabovati. Nemohu-li zlepšiti jiné, budu aspoň lepšiti sebe.

A podobně jako u jednotlivce najde se často nemístná ochablost, tak najde se i u sborů.

Často tu slychati, že marno jest sboru, aby to neb ono podnikl, že nedostane se mu za to uznání, že se to nezdaří.

Jako jednotlivce nemůže očekávati, že nadlidský kus práce vykoná, tak i sbor celý nemůže dokazovati nemožnosti.

Plňme každý svou povinnost a pak nebudeme jistě nařikati n neúspěch, neboť sileni budeme tím blaženým pocitem, který z vyplnění povinnosti pochází.

My nemůžeme obratem ruky shromáždit v spolcích sokolských veškeré Češtvo americké, tím méně můžeme se nadíti, že dočkáme se někdy toho, že učení naše do všech vnikne, tak že bude se jim spravovati.

Jen člověk nemyslicí mohl by se takovými ilusemi opíjeti. Snažme se konati co jest v moci naší, však o to zasazujeme se horlivě a vytrvale.

Nařiká se, že tělocvičny i oněch sborů, které mají vlastní slušné tělocvičny, jsou v hodinách cvičebních skorem prázdné, že nenavštěvuje je takový počet cvičenceů, jaký chořoval dříve do špatně tělocvičny najaté.

Nářkem takovým ničeho se nenapraví, zvláště tehdy ne, když působí se jim skličivě ještě na ty, co pilnými zbyli.

Mnohý se pak vmlouvá, že do cvičení nechodí, že slabě jest navštěvováno a nenalezne v něm proto zábavy.

Kdyby takový bratr vytáčka nenařikal na ochablost jiných a sám díla se chopil, jistě by ještě za sebou jiné brzy přivedl.

Podobně jest se schůzemi.

Mnohý nejde do schůzí svého sboru, protože prý jsou špatně navštěvovány. Na to nepomýšlí, že když sám schází, jest jich pak ve schůzi o jednoho méně.

Zdá se nám, že vešlo již mezi námi ve zvyk nařikati na ochablost, jako zvykli jsme si v posledních letech nařikati na zlé časy.

Jako někteří z těch, již nařikají na špatné časy, činí tak jen proto, aby spíše vyhnuli se placení svých dluhů a povinností, tak i mnozí z těch, kteří nařikají na ochablost sokolskou, činí tak, aby vlastní svoji ochablost zakryli.

Neochabujme, i nebudem míti tolik příležitosti nařikati na ochablost jiných.

Otužujme se!

Bylo by dobře, kdybychom na místě „tužme se“ řikali častěji „otužujme se“ a kdybychom také dle toho jednali, abychom se otužilými stali.

Věříme tomu, že samo cvičení a z něho získaná síla a zmohutnělost svalová činí do jisté míry člověka otužilým, však kdo nedbá toho zvláště, aby otužilým se stal, může býti i při značné činnosti tělocvičném člověkem zženštilým a choulostivým.

Jest sice pravda, že při cvičení nesmíme často mnoho se na to ohlížeti, zda tu a tam se trochu uhoříme neb smáčekneme, zda tu a tam si trochu bolesti způsobíme, však nemáme na mysli jen otužení proti nepříjemnému pocitu, vzniklému následkem nepředvídaného prudšího styku s nářadím, ale otužitost, která jest každému v životě potřebnou a výhodnou, a která každému muži tak dobře sluší.

Míníme tu otužilost proti vlivům počasí, otužilost v odřikání se mnohých zbytečných věcí, jimž holdují rozmařilí a pohodlní lidé a bez nichž člověk otužilý snadno se obejde.

Kdybychom měli v tělocvičně naučiti se jen cvičiti a získavati trochu svalů, pak myslíme, že by cvičení za to nestálo, abychom se mu věnovali.

My chceme z něho míti více, chceme se jím státi otužilými a tím spůsobilejšími trávit život svůj spokojeněji a šťastněji, než ti, kteří nařikají proto, že nedostává se jim věcí zbytečných.

Každý Sokol měl by býti otužilým proti zimě i proti horku. On měl by sněsti snáze obojí než ten, kdo se tělocvikem netuží. Zkušenost každého cvičícího k tomu poukazuje, že po cvičení v zimě za hodného mrazu dá se tento spíše sněsti, než před cvičením a podobně jest s vedrem letním.

Ten, kdo má dosti pevné vůle, aby šel cvičiti i za parna letního, dobře vycítí ten rozdíl, jak bylo mu před a jak jest mu pak po cvičení. Zdá se mu po cvičení, že jest lehčím, údy jeho zdají se mu pohyblivějšími, cítí se mnohem příjemněji než před cvičením.

A ten kdo nedbá mrazu, kdo nedbá parna, tuže se při obojím, jistě že se otuží, tak že snáší pak snadno různé ty přechody v povětrnosti, které na choulostivé lidi tak špatně účinkují.

Sokol, který cvičí, nebude rozmařilým u výběru své potrawy,

nýbrž uspokojí se stravou jednoduchou, jen je-li záživnou a poskytnete dostatečné výživy jeho tělu.

Labužnictví dobrému Sokolu bude jistě protivné a tak i každé hodování a ovšem i každé zbytečné pití.

Jsou mnozí lidé proto nešťastní, že nemohou si dopřát ku př. dle chuti Plzeňského, že musí pít obyčejné.

Dobry Sokol vůbec piva bude pít jen velmi málo a když jej pije, nebude jistě proto mrzut, že nemůže si zaplatit to lepší.

Na pohodlíčko si lidé také hodně potrpí. Mnohý libuje si v povalování na měkkých židlích a pohovkách. Sokolu postačí obyčejná tvrdá židle.

Jest to protivné, kdy vidíme i mladé lidi rozmařilé a z pohodlné.

Každý měl by být tak otužilým, aby snesl nějakou porci i nepohodlí i svízele.

Podivili jsme se tomu, když nedávno jistý Sokol, který byl výborným cvičencem, kam jel po dráze, užil všude spacího vozu Pullmanova a kde několik bloků měl jít do cvičení, dojel si v pouliční káfe.

Na takového, jak viděti, cvičení k otužilosti nepřispělo ničeho, on zůstal choullostivcem, třeba po leta byl cvičil a to s výborným jinak úspěchem.

Máme za to, že Sokol, který pilně se tuží, má v náhradu za to tak zdravé a pevné spaní, že může usnout nejen ve své, ale také v pohodlné lenošce houpací ve vlaku, neb na měkkém železničním sedadle, aniž by potřeboval k tomu spacího vozu Pullmanova, který jest dobrý pro ty, kteří jsou zvyklí přílišnému pohodlí.

Pro každého má to značnou cenu, je-li otužilým, často naskytne se mu příležitost ušetřit nějaký groš a při tom ještě má obyčejně příjemný požitek.

Nikdo jistě neupře, že mnohdy jest příjemnější dojiti někam pěšky, než dojeti tam po káfe.

Otužilost ovšem nikomu sama nepřijde, nikomu nespadne do klína hotová, jako zralý žalud.

Každý má se snažit k tomu, aby otužilým se stal, maje na mysli, že Sokolu především tato sluší i že vyplývá z ní každému mnoho užitku.

Pro přehánění ovšem nejsme v ničem a tak také ne v otužilosti. Leč tušíme, že každý nám porozumí i že pozná, že několika zde uvedenými slovy chceme probuditi spíše jen touhu po otužilosti, než abychom chtěli snad jimi dávat nějaký předpis, jak možno otužilosti dosáhnouti.

Předpis takový musí si vyhotoviti každý sám, i bude as u všech do jisté míry podobný, přece pro každého v podrobných jednotlivostech různý.

Kdo chceš být řádným Sokolem, otužuj se.

Pamatuj každý, že jen tužením se, a to i mimo tělocvičnu, staneme se otužilými.

Uklid v tělocvičně.

Nevíme, zda mezi našimi sbory jest jediný tak šťastný, aby měl místnost, která jediné tělocvičce jest věnována. Většinou sbory, ony, které postavily sobě značným nákladem síně sokolské, nemají tělocvičnu v pravém slova smyslu, neboť používají ku cvičení místnosti, které bývá užíváno i k tanci, ku koncertům, ku divadelním představením, k politickým schůzím atd.

Následek toho bývá, že musí se před každým cvičením nářadí postavovati a po cvičení opět uklizeti.

Že toto časté přetahování a sem tam strkání nejde nářadí k duhu, samo sebou se rozumí.

Nejhorší při tom jest, že do této práce nikomu se nechce i že bývá obyčejně konána jen s donucením.

Proto mělo by se hleděti všude k tomu, aby toto postavování a odklizení nářadí dělo se řádným způsobem, i aby svěčeno bylo těm, o nichž se ví, že mrzutou tu práci ochotně vykonají.

Obyčejně ta dřina padne na několik dobráků, kteří za ostatní se obětují, jsouce ochotní tělocvičnu před odchodem ukliditi.

To však není správné.

I ty nejhorlivější omrzí namáhati se za jiné.

Proto měl by být i v každé tělocvičně ustanoven určitý pořad, dle něhož nářadí se postavuje a odklízí.

V menším sboru ať jistá četa nářadí před počátkem cvičení připraví a jiná na konec ať je odklídí.

Kde jest více čet, tam každá četa ať postaví své nářadí a po skončení cvičení ať každá odklídí to nářadí, které v poslední čtvrti měla.

Tim přestanou nářky, že stále tíž členové mají se za ostatní dřít a o uklid tělocvičny pečovati.

Rozumí se samo sebou, že má se s nářadím zacházeti pozorně, neboť i nářadí pevně zbudované utrpí, když se s ním zachází tak, jakoby se ani rozbít nemohlo.

Nejvíce snad trpí ze všeho žiněnky nemilosrdným a nemoudrým s nimi zacházením.

V některých sborech přezdívali žiněnkám „pytle“ a také opravdu nemají nic jiného než „pytle“ místo žiněnek. Se žiněnkami smýká se sem a tam, jako by byly nezničitelné. Ucha bývají u nich záhy utrhány, pak rozpárají se rohy, k tomu žiněnka ještě někde povolí a brzy může se zahodit úplně co nepotřebná.

Často jest viděti všetečky, kteří položí se na žiněnku, vidí-li, že někdo chce ji odtáhnouti. Mají z toho obyčejně radost velikou, ale žiněnka při tom pochodí špatně.

Netřeba snad podotýkati, že žiněnky všude skorem bývají nevyčerpatelným zdrojem hnusného prachu.

Zdá se, že u mnohých sborů se domýšlí, že ničeho jiného od žiněnky nedá se očekávati, než aby po doskoku na ni pořádně prášila.

Že se mají žiněnky občas vyušiti a vyklepati, o tom se nikomu ani nezdá.

K čemu také čistit žiněnku?

Vždyť za krátký čas bude v ní prachu dost opět.

A poněvadž všude jest dosti prachu nasazeno v žiněnkách, myslí se, že neškodí také trochu prachu na podlaze a proto se také nemete, jak by se mělo.

Ovičení ovšem nepohlíží na tělocvičnu jako na místnost, jež má být šetřena, a proto plivne si některý beze všeho ostychu na podlahu.

Jak šeredné to jest, když v tělocvičně jest tu a tam napliváno!

Možno, že ten, kdo žvýká tabák a kdo zvyklý jest spoustu slin kolem sebe vychrlovati, nalézá na poplivané podlaze tělocvičny zálibu, však slušnému člověku, který tabák nežvýká, — a žádný slušný člověk tabák nežvýká, — přichází z těch známek plivavosti špatně.

Nyní, kdy došli jsme tak daleko, že nesmí být ve veřejných místnostech nikde pliváno, mohli bychom si již všichni zapamatovati, že nesmí být také pliváno v tělocvičně.

V některých sborech mají pro každé nářadí již určité místo, kam je postaviti neb pověsiti, někde nahází páté přes deváté, jak je napadne.

V tom má být všude pevný pořádek.

Jako v spořádané domácnosti má každá věc i ta nejmenší a nejméně potřebovaná své určité místo, kde jest chována, tak má být i s nářadím sokolským.

Činky, kuzele, tyče zvláště mají míti vyhrazené místo.

Háky k zavěšování neb stojany nejsou tak drahé a jistě se každému sboru vyplatí, aby si je pořídil.

Tam, kde házi všechno do kouta na jednu hromadu, brzy nemají čeho vzít do ruky.

Kde pozorně a opatrně s nářadím se zachází, kde vše na své místo se uklidí, tam nářadí vytrvá na dlouhý čas i ušetří se mnohé vydání.

Pěstujme pořadová.

Žádné cvičení není tak zanedbáváno, jako cvičení pořadové. Jsou sice povinni všichni Sokolové pořadových se účastňovati, však u žádného sboru nenalezne se slušný počet těch, kteří by této povinnosti své dbali.

V některých sborech bývají členové obesíláni k pořadovému poštovními listky, však obyčejně nedostaví se jich ani dvacátý neb desátý díl všech. Nebývá takové obesílání k ničemu dobré, leda k tomu, že sbor vydá peníze za poštovné a za tisk.

Snad spíše by členové dostavili se k pořadovým, kdyby tato byla pořádaná pod širou oblohou, za městem na příhodném místě.

Nyní právě jest k tomu čas příhodný zkoušet to.

Nedělní dopoledne bylo by k tomu nejpříhodnějším.

Malo jest těch členů, kteří v neděli pracují a mnoho jest těch, kteří nedělní dopoledne všelijakým způsobem utratí.

Při pořadovém odbyvaném v lepším vzduchu, než jaký jest v městě, každý by se osvěžil i konal by cvičení mnohem ochotněji a s větší zálibou než v uzavřené tělocvičně. I o zábavu nemusilo by při tom pro účastníky býti nouze. Po odbytém pořadovém mohla by se sehrati nějaká hra v míč neb jiná, k níž ve volné prostře na venku jest lepší příležitost, než v malé tělocvičně.

Třeba tu jen učiniti začátek a kdyby i nedopadl hned skvěle, ať se setrvá; ti, kteří nepřišli poprvé neb podruhé, dostaví se později když uslyší, že účastníci pořadových venku pořádaných nejen pěkně se prochodili, ale také dobře se pobavili.

V župě Chicagské již jednou zmíněný pokus s pořadovými cvičeními venku byl učiněn. Účastenství nebylo veliké, však přece dostatečné, aby ti, kteří cvičili, odešli vždy uspokojeni.

Tehdy počala se pořadová cvičení venku v pokročilý podzim. Brzy na to dostavila se zima a v té od dalšího jich provádění upuštěno. V zimě ovšem mnohem by se nezdálo venku se tužiti a také někdy nebylo by to dobře možno.

Nyní však na jaře jest ten pravý čas zahájit pořadová venku a to mělo by se státi u všech sborů.

Snad dostaví se k nim členové u větším počtu, než do cvičení a do schůzí.

Že se každému taková pořadová jistě zalíbí, o tom jsme přesvědčeni a proto radíme každému Sokolu, aby jistě k nim se dostavil, až jeho sbor ho k účastenství při nich vyzve!

Sokol Americký.

— T. J. Sokol Vlast v Chicagu pořádala v neděli, dne 2. t. m. druhou zábavně poučnou schůzi, která přes to, že byla toho dne neobyčejně mízná nepohoda, navštívena byla dosti četně. Zmíněný sbor snaží se ze všech sil, aby úkolu svému dostál a v přičinění tom dobře se mu daří. Počet jeho žáků i žaček v tělocvičnách přibývá a také členové dosti pilně cvičení si hledí. Zasluhu má o to hlavně Sok. F. Sklenář, velmi pilný a svědomitý cvičitel.

— T. J. S. Tyrš v Chicagu pořádá dne 29. t. m. své výroční veřejné cvičení.

— T. J. S. Čechie pořádala dne 1. t. m. veřejné cvičení, jež těšilo se slušné návštěvě a které přičiněním cvičitele horlivého br. Anděla potkalo se se zdárným výsledkem.

— Veřejné cvičení svého žactva pořádal Plzeňský Sokol v Chicagu dne 18. m. m. Cvičení toto, jako všecka předchozí cvičení veřejná cvičitelem Sok. Čermákem řízená poskytla četně shromážděnému obecnstvu velice poutavou podívanou. Litujeme zároveň s Plzeňským Sokolem, že br. Čermák vzdal se u zmíněného sboru působnosti cvičitelské i že vzpomenuť veřejné cvičení bylo jaksi zakončením jeho činnosti u Plzeňského Sokola. Psátí o Sok. Čermákovi, co cvičitelé a vychvalovatí jeho zásluby a jeho vzornou činnost bylo by tušíme zbytečno. On vykonával těžký svůj úřad s horlivostí nevšední, i nejednou divili jsme se jeho nevšední energii a vytrvalosti jakou co cvičitel žactva Plzeňského Sokola jevil, věduce, jak málo času mu k této těžké práci zbývá.

— Mnozí Sokolové jezdí na kole, však málo kteří z nich hledí při tom, aby zdraví získávali, soudíce dle toho, jak příliš ku předu naklonění a vyhrbení na kole sedí. Jízda na kole může býti k valnému užtku, ale jen tehdy, jestli se jezdec nepřehání a hlavně jestli rovně sedí. Ten, kdo nakloní se příliš v před a vyhrbí se, smačkne si hruďník a tím překáží se volnému pohybu plic, které nutně musí při jízdě více a vydatněji pracovat. Na kole měl by každý seděti zpřímá a zároveň měl by míti dobré sedlo, tak zřízené, aby seděl na vycnělých kostí sedacích a nikoli na jiných částech, kterým tlak škodí. Závodů a předháněk všelijakých na kole ovšem že Sokol, pečující o své zdraví, nikdy se nesúčastní.

— Kdyby tak mnohý, jemuž stále něco chybí a jenž nikdy neoftí se spokojeným, věděl, jaký blahý pocit má ten, kdo ubírá se z tělocvičny, v níž se byl tužil, jistě by se sprostil své pohodlnosti a vstoupil by také v řady cvičících. Škoda, že nemůžeme onen blahý pocit, jako nějaký elixír dáti ochutnatí těm, co necvičí, jistě že by

si pak naň zvykli spíše, než zvyknou si lidé na kouření, požívání piva, morfinu neb jiných dráždivel, která sic také v člověku vyvolávají pocity příjemné, však za to mu škodí, kdežto onen příjemný pocit ze cvičení získaný, zdraví prospívá.

— Cvičícím členům T. J. S. Tyrš v Chicagu stýská se po milém jejich druhu Sok. J. Kleinovi, který přesídlil se as před měsícem do Elgin, Ill. Všichni neradi se s ním loučili, ač ze srdce mu přáli, že získal dobré místo.

— Sokol Chicagu v Chicagu připravuje se ku stavbě tělocvičny a to dle plánů, které vypracoval Sok. J. B. Dibelka, architekt. Přejeme Sokolu Chicagu, aby dočkal se hodně brzy vlastní budovy i aby pod vlastním krovem dále mohutněl.

— Minulé číslo Sokola Amerického bylo vydáno o den později než obyčejně a to nikoli vinou tiskaře, ale následkem nedostatku rukopisů v pravý čas. Stává se to každého měsíce, že bratři, kteří dopisují do Sokola Am. posílají své dopisy až v poslední chvíli, aby pořadatel měl je v rukou aspoň do šestého dne v měsíci. Někteří opozdí se ještě více, tak že pořadatel obdrží je až sedmého neb i osmého dne v měsíci. Každý pisatel pak chce, aby byl dopis jeho otištěn ještě v tom čísle, do něhož dopis zasílá. Žádáme proto bratry dopisovatele, aby nečekali s dopisy svými až na poslední den, nýbrž aby poslali nám je raději o několik dnů dříve. Podobně zprávy župní dochází nás obyčejně až poslední den a poněvadž již ten dobrý zvyk bratři známe, že pošlou vše až v poslední okamžik, zdržíme bratra tiskaře s rukopisy, aby zbylo mu místa pro ty, co přijdou později. Tim se stalo, že dubnové číslo našeho orgánu dostali někteří o den, někteří snad o dva dny později, než obyčejně. Doufáme, že bratři toto malé zpoždění prominou, vždyť bylo také k něčemu dobré. Bylo totiž dosti těch, kteří dotazovali se buď osobně neb dopisy tiskaře br. F. Liera. co se to stalo, že „Sokol Americký“ je nedošel v den, kdy obyčejně je dochází, a takových bratří byly celé řady. Je vidět z toho, že vedle těch bratří lenochů, kteří za celý rok a po roce zase do „Sokola Amerického“ ani se nepodivají, jest jich hodně takových, kteří se o časopis svůj zajímají a kteří jsou dychtiví zvědět zpráv z našeho sokolského života. Tiskař Sok. Am. br. F. Lier, správný vždy až do toho puntíčku, byl celý zounalý, že nemohl přesně na minutu minulého čísla vypraviti, však znajíce, že „kdo jest přísným na sebe, bývá shovívavým k jiným“, jak pravi jedno francouzské přísloví, víme, že ve svém zármutku nad zpožděním „čísla“ byl také potěšen těmi četnými dotazy „co se to stalo, že Sokol ještě není venku?“ R. S. A.

— Zmínili jsme se již několikráte, že v těch bídných časech, kde tolik našich jest bez práce a kdy mnohý jest rád, že „tu hubu sotva obhájí“, neměly by sbory tak často pořádati zábavy. Za největších stisněných časů jest málokdo v tak dobré náladě, aby toužil po zábavě, na kterou musí se vydati dříve peníze, než jí člověk může užiti. Každý sbor ovšem dělá si to, co chce a nedá si od nikoho v ničem raditi, to víme. Nezmínili bychom se také znova o žádoucím obmezení zábav, kdyby tyto byly tak pořádaný, aby si za ně zaplatil, kdo jich chce užiti. Však proti tomu přece jest nutno abychom se ozvali, když pošle se výbor, aby kolektoval příspěvky neb dary na taneční zábavu. Kdo se chce bavit, kdo chce tancovat, ať si za to zaplatí ze své kapsy. Kdo se chce v zábavě dobře mít, ať si za to také zaplatí. Jsme přesvědčeni, mnohý Sokol neb jeho žena když přijde k nim výbor na zábavu sbírající, i třeba v domácnosti ani centu nepřebývalo, sáhnou ochotně do kapsy a přispějí něčím, aby mohli jiní se bavit, sami pak musí zůstat doma, poněvadž není v domácnosti peněz zbytečných na zábavu. Jestli sbory sokolské častěji na nicotné věci budou se dožadovati podpory od obecnstva, pak mohou se na to připravit, že nedostane se jim jí až budou jí žádati na věc potřebnou a užitečnou. Mnohý z nás ví, jak jest to příjemné, když jest každou chvíli přepaden nějakým tím prodávacem lístků a kdy donucen jest koupiti je, ač nemá ani nejmenšího úmyslu jich použiti. A čím jsou časy horší, tím více všelijakých beneficentů, tím méně však jest těch, kteří dobře mohou vydati peníze na takové věci, aby na jiné potřebnější pak jim nescházely. Chceme-li již pořádati zábavy — a to hlavně taneční — nechťjme, aby na ně přispívali ti, kteří na to nemají, aby se jich súčastnili.

— V žádném sboru nemělo by se šetřiti nákladu na nářadí tělocvičné. Kde jest tělocvična jen chudě zařízena a nářadí všelijaké, tam členové rádi necvičí. Mimo nářadí různé, měly by v každé

těloevičně býti dobré žiněnky. Tam, kde koupí žiněnky laciné, jen proto že jsou laciné, jistě koupí draho, poněvadž žiněnky takové dlouho nevydrží a brzy musí se nahraditi novými. Ovšem, že všude má se s nářadím nakládati šetrně, aby zbytečně se nepoškodilo i že má se dbáti všude úzkostlivě čistoty.

Také pro nás zajímavé.

Podáváme tuto ze „Svitu“ článek, jenž v něm pod ohlavením „Bída, která přepychem kvete“ byl uveřejněn, neboť jest v něm také pro nás mnoho zajímavého.

„Náhodou padl zrak náš na výkaz vydání, spojených s postavením a se zařízením „Národní Budovy“ v New Yorku. Připomínáme výslovně, že výlohy ty platili Češi. Uvádíme náš vlastní pořad k vůli lepšímu přehledu:

Architektu p. Frohneovi	\$ 2,461,38
Staviteli Andrew Broceovi	81,626.25
Za vylámaní skály	1,906.00
Zvláštní plumberská práce	900.00
Doplatek za zvláštní práci plumberskou	225.00
Truhlářská práce zvláštní	365.00
Mříže a drátěné sítě do oken	140.00
Drát, přepážka ve sklepech	38.00
Zavedení elektrického drátu pod zemí	261.00
Zavedení světla, 2 lampy a barvení ložové místnosti	43.50
Celé zařízení jeviště	2,347.41
Dva báry	1,425.00
Šatny, podlázky za báry a okolo bář	209.05
Potažení báru a šejty	120.25
Kuželny	475.00
Zařízení střelnice	150.00
Potřeby pro sklepníky a dva prapory	69.14
Register, sklenice, láhve, gallony a nádoby	656.44
Piano a ohnivzdorná pokladna	465.00
Kantýře pod víno	94.50
Stoly, židle, zařízení hotelu	1,895.75
Desky, stolky a křesla	200.00
Věšáky, rohožky, podstavce pod deštníky	63.80
Kamna do kuchyně	265.00
Vidličky, nože a lžice	34.19
Různé železářské potřeby	45.14
Knihy, ubrusy a utěrky	45.14
Přehraďy, skříně pro spolky a lajсны pod obrazy	268.00
Zavěšení obrazů do spolkových místností	31.00
Schránky na dopisy a rozličné věci	90.00
Karpet, oil cloth, baldachýny a záslony na schody	482.50
Karpet do spolkových místností	159.00
Karpet a plyš na galerii	266.00
Hromosvod	65.00
License z místností a daně z pozemku	689.23
Vypracování morkyče	91.02

Úhrnem\$100,938.56

Z toho je patrné, že je „Národní“ v New Yorku pravým přepychem, že se tam platilo všecko kavalírsky, na příklad hromosvod a morkyče. A celý seznam jeví hříšnou, opakujeme to, hříšnou marnotratnost. A k čemu ta nádhera, ten přepych? Nic než aby to lákalo lid do místností těch, kdež poličeno sálem a bárem, kuželnou a střelnici na každý jeho těžce vydřený dollar.

Na neštěstí není v tom seznamu uveden obnos dluhu váznoucího na té národní síni, ale soudice dle odměny za vypracování morkyče, jest asi zamorkyčován každý stůl, i ubrousek i ta sklenička. Co potu a mozolů to bude český lid v New Yorku stát, než ty úroky a dluhy zaplatí! Co otců rodin tu zabije poslední cent, aby podsudní zbohatnul a věřitelé tučněli. Ovšem naši dnes neznají jiného pocitu, nežli hrdosti a pýchy nad hotovým dilem, ale za leta vzpomenu s námi, že škoda byla těch obětí.

Připomínáme ještě, že budovu tu si postavili Češi nevěrečtí, kteří nemají leč opovržení a posměch k věřícím, již obětavě na stavbu kostelů přispívají a litují prostoty jejich, jak těžce vydělané centiky páterům odvádějí. Což nečiní nevěrečtí totéž v jiném ovšem

spůsobě, když místo do kostelů chodí do „sini“ a tu na místě kněží a biskupům odvádí dobrovolně daň sládkům a vinopalníkům? Slyšíme je, že při tom užijí, ale zdali to užívání je také pro ně užitek, o tom spor z nich nikdo nepovede. My se tím nechceme přimlouvat za to, aby lidé místo do saloonů peníze nosili do kostelů. Nikoli. Chceme jen ukázat na tu neúspěšnost nevěrečtí, kteří svou neupřímnou litost nad zpozdilými „kostelíčkáři“ tak křiklavě projevují.

Ku konci ještě uvádíme, že v té velkolepé národní budově není vyhrazen ani jediný kout pro účel vzdělávací. Ani jediná skříně na knihy, ani jediná kniha, ba ani stůl, na němž časopisy česko-americké zdarma zasílané by mohly býti vyloženy. Došel nás před nějakým časem dopis tohoto znění:

„New York, dne 12. ledna 1897. — Očtená redakce „Svitu“. Já vám děkuju jménem Nár. Jednoty za laskavé zasílání vašeho listu po celý čas trvání čítárny Nár. Jednoty zdarma. Jelikož nemůžeme míti v nové Nár. budově čítárnu časopisů, nezasylejte na dále váš list na Nár. Jednotu.

Š. Hána, taj.“

Zajisté pod „vlasteneckým“ krovem „národního“ domu česká osvěta:

Tancem bude vášně jítřit,
v kůžky hrou, v střelnici;
útěchu pak, zapomění
hledat bude v sklenici.

— R. —

Ze župy Východní.

Náčelníkům v župě Východní.

Bratři! Čas, kdy střetnou se junáci naši v závodě bratrském, se kvapem blíží a třeba vážně připravovati se ku společným cvičením, jež přijata byla a provedena budou v čase závodů v Long Island City.

Návrhy cvičení prostných podali bři. Bartuněk F. z New Yorku, Beníšek Jan z Morrisanie, Hroch Fr. z Brooklyna, Vančura Fr. z L. I. City. Cvičení tyčemi zaslali bři. Ferda Martyny a K. Řehoř, oba z New Yorku. Cvičení byla prostná Fr. Bartuňka a tyčemi F. Martynyho. O cvičeních těch rozhodlo pět soudců z cvičitelského sboru Sokola newyorského. Žádný z nich návrh nepodal, aniž znal jména navrhovatele.

Nyní záleží na náčelnících, aby cvičení níže uvedená řádně a různě nacvičili, tak až se sjedou borci tytéž tak provést mohli. Při našich veřejných cvičeních hlavně dbáti se má o řádné a přesné provedení cvičení společných. Cvičení v duši rozhodlo pět soudců z cvičitelského sboru Sokola newyorského. Žádný z nich návrh nepodal, aniž znal jména navrhovatele. Za to však cvičení společné, byť sebe lehčí, ale správně provedené, zanechá dojmu hlubokého, jest v něm viděti naše jednotnost a tu hledme vždy postaviti v světlo nejlepší.

Na zdar!

Frant. Zborník,
náč. župy Vých.

Cvičení prostná pro závody župy Vých.
(navrhl Fr. Bartuněk z New Yorku.)

Osnova. Pohyby z paží napjatých a skrčených, klony, postoje sehnuté a úpolnické, obraty. Časomíra 1, 2, 3, 4, — 5, 6, 7, 8. Ruch mírný. Postavení základní, stoj spatný, paže připážené. Cvičení koná se 2krát v pravo a v levo, 2krát dovnitř a zevnitř. Jeden oddíl proveden na 32 dob.

I.

1. Předpažit poloha palecová, stoj zákročný v pravo.
2. Upažit, půlobratem v pravo do stoje rozkročného (pravá ruka obloukem spodním upaží).
3. Paže skrčíme vzpažmo zevnitř, poloha dlanní (pěstě jsou složeny v týle, kotníky k sobě), stoj spatný.
4. Připažit upažmo, půlobrat v levo do stoje základního. Opačně 5, 6, 7, 8.

II.

1. Odpažit, poloha hřbetní, podřep.
2. Kruhem čelným zevnitř vzpažit, zevnitř stoj úkročný v pravo.
3. Paže složit v zad, výpad v pravo v před s půlobratem v pravo.

4. Připažit, půlobrat v levo do stoje základního.
Opačně 5, 6, 7, 8.

III.

1. Předpažit, (poloha palcová) — předklon.
2. Vzpažit v pravo obloukem spodním zevnitř vzhůru a v levo odpažit, výpad v pravo stranou s půlobratem v pravo.
3. Paže skrčit upažmo (poloha hřbetní), dřep.
4. Připažit (upažmo) půlobrat v levo do stoje základního.
Opačně 5, 6, 7, 8.

IV.

1. Upažit v levo (poloha palcová) pravou paži skrčit předpažmo dovnitř (poloha maliková). (Poznámka: Pěst pravé ruky opírá se o levý prst), výpad v pravo stranou.
2. Vzpažit dovnitř, poloha dlanní, únik v pravo v zad s půlobratem v pravo.
3. Kruhem čelným dovnitř upažit (poloha palcová), poklek v pravo.
4. Připažit (upažmo) s půlobratem v levo do stoje základního.
Opačně 5, 6, 7, 8.

Cvičení tyčemi pro závody župy Vých.
(navrhl Ferd. Martyny z New Yorku.)

Osnova. Poloha tyče čelně rovná a šikmá, bočně rovná a šikmá, kolmo rovná.

Stoje kročné, úpolnické a sehnuté. Obraty. Tři oddily. Zákl. postavení: Stoj spatný, tyč čelně dole rovně. Časomíra 1, 2, 3, 4. Ruch prostřední.

(Na dobu 4. stoj spatný, při čemž jsme obrázení v pravo nebo v levo v bok, až na dobu 16. zákl. post. Cvičení provádí se v pravo, v levo, dovnitř a zevnitř.

Oddíl I.

1. Tyč čelně před prsa rovně skřížmo v levo. Stoj předkročný v pravo dovnitř.
2. Tyč před prsa kolmo, pravá nad levou. Půlobrat v pravo a spojitě výpad v pravo v před.
3. Tyč k pravému rameni kolmo v pravo vzhůru. Poklek v levo.
4. Tyč čelně dole rovně. Stoj spatný.

Oddíl II.

1. Tyč bočně k levému boku vzklopmo v levo v zad. Únik v pravo v zad.
2. Tyč čelně nad hlavu rovně. Půlobrat v pravo do stoje rozkročného.
3. Tyč bočně pod pravé rameno rovně v pravo napřed. Předklon.
4. Tyč čelně dolů rovně. Stoj spatný.

Oddíl III.

1. Tyč do zadu za hlavu rovně. Dřep.
2. Tyč bočně na prsa strmě v pravo napřed. Výpad v levo v před.
3. Tyč čelně k levému ramenu vzklopmo v levo dolů. Půlobrat v pravo a spojitě úhyb v pravo do výpadu v pravo stranou.
4. Tyč čelně dolů rovně. Stoj spatný.

— Severoamerická jednota turnerů pořádala v dnech 6.—10. t. m. svůj 27. slet v St. Louisu, který, jak zprávy předsjezdové zvěstovaly, měl předčítí všechny sjezdy dosud pořádané. Společné sjezdy všech sborů turnerských v Severní Americe opakují se každého čtvrtého roku. St. Louis měl sjezdy takové již tři, první r. 1857, druhý r. 1881. Sjezd 26. konán před čtyřmi roky v Milwaukee. Účastenství o letošním sjezdu st. louisském ohlášeno značné, mělo se jej účastniti na 4000 činných turnerů, mimo to četní starší cvičenci, spolky turnerek a na 8000 žáků veřejných škol st. louisských. Při závodech, jež o sjezdu se konaly, ceny rozdávány spolkům, kdežto při dřívějších závodech bylo zvykem udíleti ceny četám, a při prvých sjezdech jednotlivcům závodivším. Každý spolek, jenž o cenu závodil, musil účastniti se nejméně desátým dílem veškerého svého členstva. Ustanovení takové mnoho pomáhá k četnému obelání sjezdu. Podrobnější zprávu o veliké té slavnosti turnerů v St. Louisu přineseme v čísle příštím.

(B á s n í k - a t h l e t a .) — Z Říma se oznamuje: Těchto dnů zemřel starý bojovník za svobodu, básník a publicista Paolo Fambri. Při té příležitosti poukazuje jeho přítel „Tom“ ve „Fanfulle“ k athletickým výkonům zesnulého, jehož Carducci kdysi byl nazval „il grosso Voltaire della Lagune.“ První svůj Samsonský kousek provedl r. 1848, když Marion vyprostěn ze žaláře, rozlámal pouhou rukou mříž v okně cely a jednu tyč daroval Marionovi na památku.

Roku 1866, krátce před vypuknutím války, meškal Fambri ve Florencii a dozvěděl se jednoho dne, že společnost domnělých „Benátčanů“ chce uspořádat schůzi, aby protestovala proti připojení Benátek k Itálii. Fambri odebral se do místnosti, kde schůze konána, postavil se za stůl předsednictva a opřev se o dveře, jež se nalezaly za sedadlem předsedovým, zvedl nohou stůl a překotil jej na předsednictvo, jež se ihned ocitilo na zemi. Pak skočil do předu a vzkřiknul do shromáždění: „Vy jste padouši, ale žádní Benátčané, poručím vám, abyste se klidili!“ Nastal Homerský zápas, podobný boji Odyseovu s nápadníky. Bojoval sám proti třem stům, ale zůstal vítězem. Když po dvou hodinách vracel se domů, čihaly naň dva tucty přemožených, ale on vyšel jim klidně vstříc, poškádlil je posměšnou písničkou, ale žádný z nich se neodvážil, obořit se na něho.

Kterak Fambri kdysi naučil moresům vzdorovitého fiakristu, sám též rád vypravoval. Při jubilejní slavnosti Michaela Angela ve Florencii nechtěl jej fiakrista voziti na hodinu, poněvadž při velkém návalu cizinců doufal vydělati více kratšími jízdami. Fambri opakoval svoje vyzvání, ale vozka sestoupil s kozlíku a posměšně krčil rameny. Fambri, jenž již seděl ve voze, povstal rozlíčen, chopil vzdorovitého vozku v týle, aby jej vyzvedl na kozlík, ale ve svém vzteku užil nikoli poloviční, nýbrž celé své síly, tak že vozka přes koně, kozlík a voj letěl na druhou stranu a svalil se. Ale pak vozil svého pasažera poslušně po celé tři hodiny a na konec ani nepřijal nabízené mu hojně zpropitné.

Podobně poučení udělil šedesátiletý básník jednomu nosiči nedaleko mostu Rialto v Benátkách. Fambri zpozoroval, kterak obrovský chlap trýzní malého hošíka a pokáral jej za to. „Netykám si s takovým starým chlapem jako jste vy!“ odvětil neurvalý obr. Tu Fambri nepromluvil slova, chopil ho levicí za prsa, zvedl jej a přitiskl ku zdi. A když sebou surovec taktó málomocně zmítal, tázal se Fambri klidně: „Kde tě mám složit, na policii nebo v průplavu?“

Jiný silácký kousek zaplatil desítiletou chorobou. Jednoho dne zastavil mocným trhnutím své pravice pár splašených koní, ba srazil je dokonce k zemi. Tím zachránil tři osoby, nalezající se v kočáře, před smrtelným pádem, ale vymknul si pravou ruku v předloktí tou měrou, že po desítiletých bolestech zbavil se útrap těchto toliko operací.

Také Fambri nezůstal ušetřen trpkostmi života. V poslední době, když se mu zhnusily politické štvance posledních let, uchýlil se do soukromí a živil se výtěžkem svých spisovatelských prací, neboť svoje jmění, více než 100.000 lir, věnoval na opětné zvelebení krajkářského průmyslu benátského.

Ze župy Západní.

Z á p í s schůze župního výboru ze dne
1. května 1897.

Schůzi zahájil a vedl br. star. A. Kment. Nepřítomní bratři Vác. Raba a Rud. Havelka. Zápis ze schůze minulý přijat jak čten. Dopis T. J. S. St. Louis přijat a návrh dán, by tamnější jednotě bylo vyhověno. Dopisy župního náčelníka a jednot Schuyler, Linwood, Milligan čteny a přijaty. Dopis jed. Komenský vzat v úvahu. Na žádost br. zapisovatele povoleno co slušné \$5 za rok 1896, za poštovné 50 centů.

Župní poplatky zaslaly:

T. J. S. St. Louis	\$15.10
So. Omaha	2.90
Milligan	2.20
Linwood	1.30

Příjem	\$21.50
Vydání	5.50
V á c . J . Š e b e k . zap.	

DO P I S Y .

V Chicagu, dne 4. dubna 1897. — Zasláno. — Sokolu L. Koehlerovi, jednateli mého sboru, „Sokola Chicaga“.

Nemile se mne dotkla poznámka tvá v dopisu tvém ze dne 4. března t. r. v Sok. Am. uveřejněném, ba i více spolubratrů Sokolů, rovněž i starosty Vác. Roubala. Oprávnil jsi se k poznámce oné ve svém dopise, aniž by jsi býval byl k podobnému přehálení poukázán sborem! Pakli se chceš nazývat upřímným Sokolem a staráš se o rozkvět Sokolstva, tu jestli něco se přiči tvé vůli, přednes to před sbor a pak dle instrukce sboru piš! Dále, když umíš těch, jež chváliš, jmena uveřejnit, máš umět uveřejnit též jmena těch, jež chceš hanit. To by bylo spíše dle úvah Tyršových, nikoli dle tvé nálady, jak sám bys sobě přál! Proto tě vyzývám, bys uveřejnil jmeno toho, o němž chceš, aby studoval úvahy Tyršovy. Rovněž pak jmena těch záslužných Sokolů, (jak jsi se v dopise tvém zmínil), kteří si přeji, by onen Sokol našeho sboru se poděkoval od sboru. — Na zdar!

Frant. J. Beneš.

V Chicagu, dne 13. dubna 1897. — Poslední dobou stal se náš list bohat na dopisy týkající se sokolského sjezdu. Někteří Sokolové souhlasí, by byl sjezd odbýván v Omaze, někteří v St. Louis, jiní jej chtějí odložit na příští rok a někteří nahlíží, že jest nutno jej odbyť letos!

Nechci být tím Šalamounem, jenž by tu při urovnal, ale ponechávám mé myšlence průchod.

Bude mě těšit, když některý starší Sokol mi povi to, co mám vědět, neb v čem se mylím.

Co vim o sjezdech jest, že snad ani jeden se neosvědčil tak, jak bylo žádoucí. Ano, jest to dosti těžké jet do Omahy neb do St. Louis na 3 neb 4 dny s tím sebezapřením, nedopřát sobě seznat ona města, nenavštívit své příbuzné, obrazárnu, museum neb divadlo. Za příčinou sjezdu též se obyčejně zábava pořádá. Čas unikne a pak se snadno vyčítá zástupcům, že celý sjezd byl obyčejně u báru.

Já bych měl náhled, když máme svůj orgán, aby výkonný výbor N. J. S. vypracoval program, který má být na sjezdu projednán a rozluštěn, a ten by byl veškerému Sokolstvu předložen, ve sborech o něm rokováno a pak většina členstva rozhodla, nebo neomylných papežů v našem středu nemáme, kteří by nás bez starosti mohli učinit.

Též to snad není účel Sokolů jen poslouchat a nemyslet, být u sboru a v nečinnosti sobě hovět.

Co se týče závodů, nechť zkusi naši borci své umění, ale že by snad nějaké slávy nám Čechům dobyli, to nemyslím, neboť dnes již v každém národě se tak velké procento tělocvičného mužstva nachází, jako mezi námi.

Ty ceny, které se dávají při závodech dobrým borecům, myslím, že nezapouštějí hlubokých kořenů k bratrské lásce, neboť Sokol přírodou více obdařený mnohdy v některých výkonech vynikne, kdežto jiný, mnohem pilnější, pújde ze závodističtých pokořen.

Na zdar!

Josef Sedloň.

Ve Filadelfii, dne 25. dubna 1897. — (Pokračování.) — Dne 4. ledna 1897 přijat Baštíř Jan přispívající a Drndul Jan činný. Návrh ze dne 21. prosince ohledně české svob. školy přijat a Neubert Anton, Fischl Luis a Táborský Luis jmenování co školní výbor.

Přijata podkova bronzová s okrasou darem od Kahouna Antonína a štít představující prapor americký od žáka Neuberta a Pavlika, jich vlastní to práce.

Podána stížnost na spolek Vlastimil pro urážku Sokola a tajemníku nařizeno jim o zadostučinění dopsati. (Poznámka dopisovatele. — Nem. pod. sp. Vlastimil pořádal sylvestrovskou zábavu, k níž sokolská jednota pozvána byla. Sokolové dostavili se dosti četně, a jelikož někteří týž den od zábavního výboru jednoty vandrovni knížky na selský ples si vyzdvihli, pokusili se, zdali by nějaké odprodati mohli. Žák Matouš pochopil při tom nejlépe. Nabídnul knížku členu Vlastimila, který měl být ten večer na výboru, on knížku od něho vzal, zaplatil, roztrhnul na čtyry kusy, dupnul na tyto a dosti špatně se při činu tom ohledně Sokola vyjádřil. Po-

divně toto jednání bylo ve schůzi jednoty předneseno, svědky do-svědčeno a usneseno spolku Vlastimil dopsati. Vzдор tomu, že tento spolek již několik schůzí od té doby odbýval, odpověď žádná nedošla, důkaz to, že sbor Sokol ani za tolik práce za hodna neuznávají. Nedivíme se těm, kteří jsou nám známi co nepřátelé Sokola, jako oněm, jež považujem za řádné muže a národovce, a pak těm, kteří též k Sokolu patří. Ti poslední, totiž členové obou spolků, když dokázali co řádní členové Sokola, že jest jich povinností hájit zájmy a čest toho spolku, měli též co řádní členové spolku druhého (Vlastimil) svým jednáním a vyjádřením hájit spolek ten a hledět, by věc ta nějakým způsobem k vyrovnání přišla a tím povstale nepřátelství zameziti. Důkaz, že nepřátelství z toho povstalo, byl podán dne 19. dubna, který den spolek Vlastimil pořádal zábavu 25letého trvání, tajemník dostal nařizení pozvat veškerý spolký, vzдор tomu však Sokolu se té cti nedostalo. Jak mohl tajemník bez nařizení spolku tak učinit, není dosud známo. Ze Sokolů se dostavili pouze členové k oběma spolkům náležející.)

Dobrovolné příspěvky pro Těl. Jed. Sokol v St. Louisu vynesly pět dollarů, které byly k zaslání tajemníku odevzdány, a jemu nařizeno v dopise bratrům v St. Louisu vysvětliti, že co mladý sbor, ještě bez náčinní, z pokladny jim podporu povolití nemůžeme.

Dne 18. ledna 1897. (Schůze správní rady.) Výbor majetku ohlašuje, že uložil \$50 do spořitelny.

Usneseno schůze správní rady odbývati místo třetí ponděli čtvrtou sobotu a po schůzi přednášky poučné.

Cvičitelskému sboru povoleno zakoupit náčinní dle vlastního uznání.

Místní výbor ohlašuje, že citerní koncert dne 10. led. pořádaný bratry Fischly vynesl 34 doll.

Humlhanz Jan daruje spolku obraz hudebních umělců známý pod jmenem „Na památku z Chicagské výstavy.“

Citerní koncert byl pořádan v Sokolně. Vstup byl volný. Ostatním spolkům bylo to ohlášeno dopisem. Ve schůzi jednoho z těchto spolků vyslovilo se několik členů proti koncertu, že prý je pořádan židy, že jej měl pořádat spolek. Přítomní členové Sokola vyjádřili těm, že výlohy s tím spojené, jako: plat citeristům, výlohy za noty, placení cesty ke zkouškám a jiné (jež prý přes patnáct dollarů stálo), si pořadatel citerista Fischel sám platí a že veškeré příjmy jsou čistý výnos, který spolku připadne. Věděli tedy, že podnik ten je ve prospěch spolku a ne pořadatelů, a oni přec zůstali doma, důkaz dosti dobrý, že to byly pouze výmluvy. (Tou poznámkou nemyslím spolek, nýbrž ty, co proti tomu mluvili.) Vzдор tomu sešlo se na 150 osob a ty co přišly, toho jistě nelitovaly. Z Čechů hráli na citory: bratři Freundové, Abeles Emil a sl. Kubková. Výstupy a zpěvy měli: sestry Lužnické, Jos. Hudiček, slečna Pelišková Anna a slečna Tausiková Frieda, pak Sokolové, Sokolky a žáci. Program byl z dvanácti čísel a pouze jedno číslo bylo vynecháno.

1. číslo, pochod, sehrálo 10 citer a jedny housle. Tento pochod jest vlastní skladba pořadatele Emila Fischla a nese jmeno „Pochod Philadelphických Sokolů“, při němž trio zpívalo šest Sokolů (postavených v kroji cvičebním za hudebníky) dvě sloky složené pro tento pochod L. Fischlem. 2. Výstup „Rozmazlená panenka“ přednesly 5leté sestry Lužnické. 3. Solový výstup citerní (Tony Schneider, star 10 roků, Čechoněmec). 4. Solový výstup komický, Sokol Hudiček. 5. Valčík, citeristé, vlastní překlad pořadatele. 6. Duetto, zpěv, sestry Potthofovy. 7. Koncertní kus „Polem i lesem“, 6 citer, při kuse tom napodobeny kukačka, křepelka, vrána a pěnka. 8. Slovanská píseň, Sokolka Tausiková. 9. Jízda na saních, citeristé, napodobeny: hvizdot saní, rolničky a bič, trio k tomu zpívala slečna Pelišková Anna a Hudiček Josef. 10. Mlyn v údolí, citeristé, napodobeny hukot vody a klapání mlýna. Trio k tomu zpíval Hudiček Josef. 11. vynecháno a ukončeno živým obrazem „Sokol ve své slávě.“ Obraz sestaven byl z činných, přispívajících, žáků, Sokolek a školních dětí. Po oslovení obecnstva od členů přispívajících přistoupli čtyři činní členové ku předu napodobíce hrazdu a na pažích středních dvou žák Pavlík evičil výkony jako na hrazdě.

Dne 1. února přijati byli noví členové: Pardus Alois a Jelínek Václav přispívající; Morávek Václav a Beckman Antonín činní.

Fischel Emil uznán za dodavatele košil sokolských, jehož cena byla nižší nežli v New Yorku.

Podán návrh, by byl sestaven článek stanov, dle kterého by přispívající členové byli oprávněni k úmrtí podpoře a též na ni platit museli.

Dne 1. března. Leška Jakub, navržený a přijatý dne 2. listopadu a Sládek František, navržený a přijatý dne 7. prosince 1896, byli pro nedostavení se k uvedení ze seznamu vyškrtnutí a tím nároky na vkladné ztratili.

Cvičitel'ský sbor ohlašuje Hynka Sedloně z Baltimore co nového cvičitele, který si již o přestupní listinu dopsal.

Usneseno, by školní výbor nastoupil ode dne otevření školy co patronát.

Polák Emil z New Yorku uznán co dodavatel pásů a monogramů prostřednictvím L. Fischla.

Cvičitel'skému sboru povoleno zakoupit bradla taková, která za nejlepší uzná.

Místnost povolena pro českou svob. školu v neděli dopoledne pro děti od 9 do 12 a odpoledne pro dospělé od 2 do 4.

Podán návrh, by vstupné bylo zvýšeno o 50c. Přijmuto a vejde v platnost od 1. srpna 1897. — Na zdar!

L. A. Fischel.

V Humboldt, Neb., dne 1. května 1897.—Již uplynulo několik měsíců od toho času, co jsme si zvolili dopisovatele do Sokola Am., ale ten o sobě nedal ještě ani vědět. Prohlížím každé číslo Sokola, jakmile ho dostanu, ale kde nic, tu nic. Musím tedy sám pospat ten náš sokolský život zde. Látky mám dosti, že ani nevím s čím mám začít napřed. U nás je to letos asi tak, jako v mnohém jiném sboru k Nár. Jed. Sok. náležejícím. Zlé časy a nedbalost, (neb jiného nevím co by to mohlo být) připravily nás o mnoho členů. Před rokem čítal náš sbor přes 25 členů, a dnes bohužel jest nás již jen 16. Nejvíce si musíme stěžovat na bratry z odvětví Vyšehrad. Když se přidružili k našemu sboru, byli tak zabráněni myšlenkou sokolskou, a s takovou dychtivostí očekávali každé cvičení, že jsme mysleli, že brzo předčí Sokoly městské. Někjaký čas se drželi statečně, ba někteří jezdili i mnoho mil do cvičení. Tu najednou počali ochabovat víc a více, až toho nechali na dobro. Do schůzí se nedostavovali, příspěvky neplatili a po častém upominání byli jsme nuceni vyloučit jednoho za druhým, až nám zbyl pouze jeden.

V okolí Vyšehradu jest velká síla českých mladíků v nejlepší věku, schopných k cvičení, tak že by zde mohl býti větší sbor, než v mnohém městečku, které se honosí četným sokolským sborem. Ale co jest všeho toho příčina? Předně nedbalost a za druhé snad nevědomost, neb jest mnoho české mládeže, která české noviny a

Výkaz N. J. S. od 1. ledna 1896 do 31. ledna 1897.

	ČLENŮ				PŘÍSPĚVKY					
	Koncem roku 1895	V r. 1896 přibylo	V r. 1896 ubylo	Koncem roku 1896	Dlůh 31. ledna 1896	Přeplaceno 31. ledna 1896	Za rok 1897	Zaplaceno	Přeplaceno 31. ledna 1897	Dlůh 31. ledna 1897
Baltimore, Sok. Jed. Blesk	106	29	7	128	\$22 80	\$—	\$111.—	\$133.80	—	\$—
Brooklyn, Těl. Jed. Sokol	16	9	4	21	—	—	20.40	15.20	—	5.20
Bruno, Těl. Jed. Sok. Žižka	12	4	2	14	—	—	12.80	12.40	—	—
Cedar Rapids, J. Tyrš C R.S.	116	12	18	110	25.30	—	98.60	77.—	—	46.90
Clarkson, T. J. S. Jiří z Poděb.	12	2	1	13	—	—	11.60	11.60	—	—
Cleveland, Sokol Cleveland	93	8	29	72	—	—	64.50	32.20	—	32.30
Sokol Čech	134	7	25	116	26.80	—	106.50	83.30	—	50.—
T. J. S. Nová Vlast	33	8	6	35	6.60	—	31.50	21.50	—	16.60
Coal City, Sok. Jed. Horník	22	5	27	—	—	—	15.90	15.10	—	—
Crete, Těl. Jed. Sokol	45	4	10	39	9.—	—	32.80	32.—	—	9.80
Detroit, T. J. S. Budivoj	35	2	2	35	6.93	—	29.60	29.53	—	7.—
„ Podlipný	56	18	6	68	57.40	—	60.80	56.20	—	62.—
Filadelfie, Sok. Jed. Slovan	—	—	—	—	—	—	10.—	10.—	—	—
Humboldt, T. J. S. Komenský	26	1	10	17	—	—	16.80	16.80	—	—
Chicago, Pížeňský Sokol	296	20	40	276	51.80	—	238.10	173.40	—	116.50
Sokol Chicago	75	25	16	84	15.50	—	71.40	68.10	—	18.80
Sokol Slov. Lípa	275	4	51	228	—	—	178.60	95.10	—	83.50
T. J. Klatovský Sokol	89	5	14	80	27.90	—	72.—	19.—	—	80.90
T. J. S. Čechie	89	12	10	91	17.80	—	79.10	59.50	—	37.40
„ Tábor	38	13	6	45	8.04	—	40.60	28.64	—	20.—
„ Tyrš	93	4	22	75	—	—	69.—	54.—	—	15.—
„ Vlast	52	—	3	49	—	—	10.—	10.—	—	—
Liawood, Těl. Jed. Sokol	11	2	—	13	—	—	10.60	10.60	—	—
L. I. City, T. J. S. Fuegner	33	30	8	55	—	—	52.40	39.70	—	12.70
Manitowoc, Čes. Am. Sokol	25	—	3	22	—	—	19.—	19.—	—	—
Milligan, Těl. Jed. Sokol	25	—	—	25	4.50	—	20.—	22.10	—	2.40
Milwaukee, Těl. Jed. Sokol	118	15	13	120	—	2.—	107.—	105.—	—	—
Morrisania, T. J. S. Svornost	25	2	8	19	—	—	15.80	11.70	—	4.10
Newark, Těl. Jed. Sokol	29	1	1	29	—	—	6.30	6.50	.20	—
New York, Těl. Jed. Sokol	475	49	55	469	—	—	385.60	285.40	—	100.20
Omaha, Těl. Jed. Sokol	65	3	5	63	—	—	53.70	54.—	.30	—
Oxford J'net'n. T. J. S. Čes. Lev	12	5	2	15	—	—	11.50	10.90	—	—
Plattsmouth, Těl. Jed. Sokol	32	9	4	37	—	1.—	33.—	32.—	—	—
Racine, T. J. S. Mladočech	51	2	7	46	20.28	—	38.20	48.88	—	9.60
Schnyler, Těl. Jed. Sokol	35	—	7	28	—	—	25.—	13.—	—	12.—
So. Omaha, Těl. Jed. Sokol	31	16	7	40	—	—	35.50	39.50	4.—	—
St. Louis, Těl. Jed. Sokol	159	23	36	146	106.90	—	131.80	141.10	—	97.60
St. Paul, Čes. Am. Jed. Sokol	41	—	10	31	—	—	28.20	22.—	—	6.20
Westfield, Těl. Jed. Sokol	24	10	—	24	—	—	25.50	25.50	—	—
Weston, Těl. Jed. Sokol	19	—	—	19	—	—	10.—	10.—	—	—
Wilber, Těl. Jed. Sokol	40	—	12	28	—	—	25.20	25.20	—	—
	2963	359	497	2825	\$407.55	\$3.92	\$2415.90	\$1976.45	\$4.50	\$847.58

knihy nikdy neče, a jestli ano, tedy jenom krvavé romány. A mimo taneční „frey“ žádných poučných a ušlechtilých zábav se nesúčastní.

Však raději zapudím tu neblahou myšlenku, která jest mi protivná, neb vím, že každé srdce české, v kterém proudí vlastenecká krev, se mnou souhlasiti bude.

Takových případů jest více, ne jenom zde, nýbrž v mnohých českých osadách v Americe.

V únorovém čísle Sokola stěžuje si br. Šebek, že některé sbory k Západní župě náležející pokulhávají v placení příspěvků župních. Co se týče našeho sboru, má se to asi následovně. Když jsme byli uvedeni do svazku Národní Jednoty Sokolské a přiděleni k Západní župě, nesdělil nám ústř. výbor, že máme platiti jaký poplatek župní. Později jsme obdrželi dopis, v kterém nám předložena návrh k odhlasování, ohledně zvýšení poplatků župních, a zároveň jestli většina sboru bude souhlasit s tímto návrhem, že přijde v platnost. Od té doby neslyšeli jsme nic více o výsledku hlasování, až byl v Sokole oznámen župní příjem od některých sborů v Západní župě sdružených. Kdyby nám byl ústř. výb. oznámil výsledek hlasování, byli bychom náš poplatek zaplatili hned, ale že se tak nestalo, nemohli jsme jinak jednati.

Za minulou zimu uspořádal náš sbor několik poučných přednášek, které se nám dobře zdařily. Každý měl vstup volný, neb Řád Tábor číslo 40 Č. S. P. S. propůjčil nám síň zdarma. Program obyčejně pozůstával ze solových výstupů, kupletů, přednášek, hudby a zpěvů. Četné obecenstvo, které vždy ztrávilo několik hodin v našem kruhu, bylo potěšeno z takových ušlechtilých zábav, a každý si přál, bychom opět uspořádali něco podobného v čase nejbližším. Víme, že jsme dlouho zanedbávali takové zábavy, ale příště hodláme pořádati alespoň jednu přednášku měsíčně.

Na zdar!

Fr. K o t o u š ml.

V New Yorku, dne 2. května 1897. — Přednáška, kterou jsme začátkem dubna pořádati, vydařila se, co se návštěvy týče, znamenitě a kdyby jsme měli povždy hojnost přednášedů po ruce, mohly by tyto přednášky každý měsíc pravidelně se konati. Však již po dvakráte byli jsme nuceni přednášku odložit nedostatkem vážných přednášedů.

Program v minulé přednášce byl opět zajímavý. Tak bratr Zborník, náčelník náš přednášel o Tomáši Paynovi. Vylíčil krásný životopis muže tak těžce zkoušeného, tak, že ke konci přednesu svého, jako bychom viděli velebnou postavu muže charakteru nejvzdělanějšího, milujícího svobodu, pravdu a spravedlnost. Následovala pak báseň „Čecha vzor“, která byla zdařile přednesena, na to Sokol Jar. Nový přednášel o „Poměrech v životě národním“, několik sborů přednesl pěvecký odbor Sokola a tím přednáška ona skončena byla. Jako vždycky, tak i tentokrát byla našimi neuvěřitelnými sestrami učiněna sbírka ve prospěch Sokolovny, která přes \$18.00 činí, do rukou výboru přednáškového odevzdána byla. Sestrám Sokolkám srdečný dík za snahu a dobrou vůli.

Dne 10. dubna první společná hostina v naší „vlastní“ Sokolovně se pořádala. Obrovské nevidané účastenství, slavnostní nálada, radost a upřímné přátelství, to vše vmísilo se v jediný pramen k lásce sboru našeho, tam radovala se čilá rodina sokolská s nejpřímějšími přáteli našimi, Těl. Sborom Dívek a Paní a s příznivkyněmi a ženami Sokolů, které účastnily se v hojném počtu banketu našeho. O 9. hodině zasedlo se k bohatě připraveným stolům a Sokol starosta v řeči své vítal hosty, Sokolky, příznivkyně, ženy naše i bratry, objasnil účel slavnosti, děkoval srdečně za práci k zbudování naší síně, vybízel je k další pili mravenčí ve prospěch umoření dluhu váznoucího a skončil přáním, by každý v této hostině příjemný okamžik užil dle libosti, jako v domě svém, v domě ryze českém. Tato řeč starosty, hluboko promyšlená, od srdce k srdci plynoucí, veliký dojem učinila na každého přítomného a my, Sokolové, jsme vděční bratru L. C. Frankovi za správné tlumočení citů našich. Při banketu tomto významná byla jednotou naší 6 nejpilnějších cvičitelů, kteří za minulý rok nejvíce cvičení navštívili a sice: Martyn Ferd. navštívil a účinkoval 203krát, Jicha Fr. 195krát, Řehoř Karel 191krát. Tito tři nejpilnější bratři obdrželi cenu a sice: Dějiny národa českého, nejlepší to dílo Palackého. Dále pak Sok. Oktavec cvičil 169krát, Holub B. 149krát a Heida A. 143krát a za odměnu obdrželi cenné knihy, Dějiny občanské války a Dějiny Spoj. Států Sev. Amerických. Z členů cvičících pak opět

6 bratrů obdrželo skvostný stříbrný monogram za pilné cvičení a sice: bratr Knedlhanc navštívil a cvičil 83krát, Rud. Kosík 81krát, Jos. Čtverák 72krát, Ant. Kolman 72krát; z dolejšího města pak Jan Tyler 53krát a Sok. Vondráček 53krát.

Kéž 1 ostatní cvičitelové i členové cvičící vezmou si příklad a následují vyznamenané bratry. O zábavu příjemnou se postarali bratři, bavíce nás solovými výstupy a když o jedné hodině po půlnoci hostina odbyta byla, dopřál si každý, kdo jen tančiti uměl, tance dosytosti. My zase přidrželi jsme se moku řízného a ku podivu, čím více toho božského elixiru jsme si dopřávali, tím více nám chutnal, takže mnohemu bratru našemu se přece zdálo, „že se ten svět točí!“ Nu, dopřejme jim toho, jest to jednou za rok a tu se lehce opička z radosti uloví.

Kdo navštívil v sobotu, dne 17. dubna divadlo pořádané dram. odborem Sokola, byl překvapen velice slabou návštěvou, na jakou nejsme uvikli. A přece hrála se roztomilá fraška „Krupařovic Pepička“ při cenách snížených. Souhra znamenitá a výprava pečlivá však se velice přítomným líbila, neboť potlesk téměř po celý kus nepřestával. Druhý den na to, a sice na hod boží velikonoční, pořádal br. Červa čtvrtý koncert, který byl pečlivě se-taven a výkony jednoho každého čísla byly umělecké. Že i tento den nebylo nabit, jest podivné. Vždyť za čtvrták tolik uměleckých výkonů slyšeti, ta krásná sola na různé nástroje sledovati, toť přec pravý pakatel a Sokolu každému radím, by dopřál si slyšeti příští koncerty Sok. Červy, neb on seznamuje ten český lid s uměním hudebním, v kterém přece národ náš tak vyniknul.

Operetka „Orfeus v podsvětí“, dne 24. dubna dávaná pěv. odb. taktéž byla slabě navštívena a co se zpěvu i hry dotýče, uspokojila obecenstvo, ačkoliv nebyla tak přesně nastudována, jako poslední když se hrála. V čase tří neděl ovšem není možno vše pečlivě nastudovat a též mnohá sola byla pozměněna, avšak výprava byla daleko krásnější a bohatší než minulá. Obrovská práce cvičitele Sokola J. J. Reindla byla vždy korunována zdarem a doufám, že na příští sezonu náš cvičitel nás překvapí novými pracemi operními. Času za letních dob bude dost, a budou-li bratři pravidelně zpěv navštěvovat, usnadní polovice práce neuvěřitelnému cvičiteli našemu.

Že návštěvy v posledním měsíci v zábavách byly slabé, diviti se nemůžeme. Máme svého pravidelného obecenstva mnoho, však zábavy sobotu za sobotou musely lid náš unavit a že i výdělky jsou v těchto „zlatých“ časech prahanebné, muselo nastati ochabnutí, což jest zcela přirozeno. Opatrné rozdělení zábav našich na příští sezonu nebude na škodu.

V neděli, dne 30. května máme výlet do Ravenswood Parku a tam opět, bude-li počasí příznivé v probouzející se přírodě, se bratrsky pobavíme. Většina Newyorčanů jezdí v neděli na venek, nuž přijďte bratři všichni a užijte vzduchu občerstvujícího.

Na zdar!

M. K a f k a .

Členové novia vyloučení.

Do T. J. S. Vlast v Chicagu přijati byli noví členové: Jos. Sabbath, Vác. Mlnářik, Jos. Florian a Fr. Tlachač. Odstoupili Jos. Strunc a Jos. Kubeš.

Do T. J. Sokol v St. Louisu přijat byl Jan Peroutka, vyloučení pro neplacení příspěvků Alois Vlček a Jos. Zikeš a odstupní listinu obdrželi Jos. Šiman a Jos. Naidrt.

Z T. J. S. Komenský v Humboldt vyloučen pro neplacení příspěvků Jan Blecha.

Z Plzeňského Sokola v Chicagu vyloučení byli pro neplacení příspěvků: Vác. Roučka, Jos. Bernard, Čeněk Bolek, Jan Fišer, Bohumil Hladký, Jos. Haml, Jos. Jung, Ed. Konopásek, Karel Lukáš, Vác. Matas, Fr. Vokoun, Jan Welflík, Vác. Zpěváček a Vil. Zvěnař. Noví členové: Jos. Tlapa, Fr. Veselý a H. Lederer. Odstoupili členové: Karel Sládeček a Fr. A. Dítě.

B. W. Nejedlý, taj.

Z T. J. S. Slov. Lípa v Chicagu vyloučení pro neplacení byli Kar. Stýblo a Fr. Hrdlička.

Jindřich Hájek, taj.

Do T. J. Sokol v Milligan, Neb. přijati byli noví členové: Fr. Mingler, Tom. Jech, Vác. Bulin, Kar. Šimáček, Jan Havel, Tom. Jicha, Fr. Stýskal a Jos. Klíma.

Fr. H r d ý .

Schůze výkonného výboru N. J. S.

New York, dne 3. května 1897. — Starosta, br. Al. Wokal, zahájil schůzi. — Zapisovatel, br. Fr. Lier, omluven. — Zápisy o schůzích konaných 15. března a 5. dubna přijaty. — Účet br. Liera na \$5 za 1000 odstoupných listin přikázán k výplatě. — Těmž povoleno (dodatečně) \$10 odměny za práci zapisovatelskou za rok 1896. — Příspěvky posečkány jednotě „Cleveland“ a v Milligan. — Odpověď br. Štulíka přijata a odevzdána jednateli k vyřízení. — Dopis br. W. B. Nejedlého přijat; taktéž T. J. S. Svornost v Morrisani. — Sokol Alois Hubal, člen T. J. S. v N. Y. od 20. března 1877, obdrží záslužný list. — Odpověď jednatele na dotaz úst. výb. župy Západní schválena. — Ú. v. župy Východní oznamuje, že většina sborů v župě zastoupených hlasovala, by letošní závody župní odbyly se v Long Island City u T. J. S. Fugner. Návrh téhož výboru na změnu stanov o volbě soudců k župním závodům nedošel souhlasu. Jednatel odpoví dle daného mu navedení. — Žádost T. J. S. v St. Louisu není v souhlasu se stanovami. Mají hlásiti se, až uplyne roční lhůta dle stanov. — Po zprávě užšího výboru o stížnosti br. Jyranta z Chicaga usneseno sděliti s oběma stranami dobrozdání v. v. — Nově založený těl. klub „Bohemia“ v Bohemii, L. I., N. Y., přijat byl dnešním dnem ku své žádosti do svazku N. J. S. a přiděluje se k župě Východní. — Stížnost br. V. J. Šimka jménem jednoty baltimorské uznána bezpodstatnou. Jednatel dopíše tam z v. v. a požádá i župní výbor, by o stížnosti pojednal. — Jednoty ze Cedar Rapids, Wilber, Brooklynu a „Vlast“ z Chicaga sdělují výsledek hlasování o návrzích T. J. S. v Omaze a ve příčině členství Mat. Sok. v Praze. Výk. výb. prohlašuje tímto výsledek: Z 291 hlasů sborových jest 206 pro odložení sjezdu v Omaze na r. 1898; proti 56. Pro závody o sjezdu v r. 1898 odevzdáno 55 hlasů, proti 197. Sjezd konati se bude tudíž v r. 1898 v Omaze a ten ustanoví místo i rok příštích závodů. — Pozvání Sev. am. svazku turnéřského k slavnostním dnům v St. Louisu přijato. Jednatel požádá Dra. Štulíka, by podal zprávu, není-li mu to pak možno, by ustanovil sám k tomu schopného Sokola ze St. Louisu. Na pozvání a dopis sboru st.-louisického o věci téže odpoví br. jednatel. — Jakmile dovolí to stav pokladny, zašle se předplatné na Sokola z Prahy pro sbory. Jednatel vyjedná oznámku pro „Sok. Am.“ s administrací Sokola pražského a dá do Sok. Am. ohlášku k vůli správnému zaslání předplatného. — Zpráva výboru ustanoveného br. starostou ku prozkoumání účtů br. jednoty Klatovský Sokol v Chicagu uznává účty jednatele správnými a tento zašle sboru opis celého účtu od přistoupení sboru k N. J. S.

Jos. Říha, proz. zap.

Příjem a vydání N. J. S. v dubnu 1897.

Příjem.	
Dub. 1. T. J. S. Žízka v Bruno na I. 97	\$ 3.10
5. T. J. Sokol v So. Omaze, taktéž	4.20
Al. Kreml, Chicago, za 1 Zák. těl. od Tyrše	1.12
Předplatné na Sok. Am. z Čech	— .60
A. Kostlivý, Manitowoc, za jed. čísla	— .10
V. Lorenc, Linwood, Wis., předpl. na 2 výt.	1.—
Sok. Jed. Blesk, Baltimore, na I. 97	25.80
Úroky z bondů na \$300 za I. 97	3.—
8. Sok. Jed. Slovan, Filadelfie, za I. 97	13.19
Těl. Jed. Sokol v Plattsmouth taktéž	7.—
15. Sokol Chicago v Chicagu, na I. 97	18.30
17. Těl. Jed. Sokol v Omaze taktéž	16.90
T. J. S. Tábor v Chicagu za III. 96	10.50
za IV. 96	9.50
na I. 97	— .50
28. B. W. Nejedlý v Chicagu za ohlášku	10.—
F. Kirian, Cleveland, na 1 Kožíšek C. v. na koni na š.	— .10
29. Čes. Am. Sokol, Manitowoc, na I. 97	4.20
30. T. J. S. Komenský, Humboldt, taktéž	3.20
Těl. Jed. Sokol v Milwaukee taktéž	24.60
Těl. Jed. Sokol v Crete taktéž	7.80
Úhrnem	\$164.71
Hotovost z předešlého účtu	443.08
Úhrnem	\$607.79
Vydání.	
Dub. 1. Jos. Říhovi, jednateli, za I. 1897	\$25.—
Jos. Woclovi, pokladníku, taktéž	2.50
21. Dru. K. Štulíkovi v Chicagu za poř. S. A. v dubnu	20.—
F. Lierovi za 3400 výt. S. A. pro dub. s výpr. a zn.	98.80
Jos. Říhovi za hotové vydaje poštovní a pod. od 11. pros. 96 do 30. břez. 97	2.74
Úhrnem	\$149.04
Příjem	\$607.79
Vydání	149.04
Zbývá	\$458.75 a sice
v bondech na \$300 za	\$339.00
na hotovosti u pokladníka a na bance	119.75
dělá	\$458.75
Jos. Říha, jed.	

ADRESÁŘ NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ VE SPOJ. STÁTECH.

VÝKONNÝ VÝBOR NÁRODNÍ JEDNOTY SOKOLSKÉ V NEW YORKU:
Al. Wokal, starosta, 1 Skillman Ave., Long Island City, N. Y.; J. Kadlec, náměstek, 320 E. 71st St.; Jos. Říha, jed., 1204—2nd Av. Fr. Lier, tajemník, 410 E. 71st St.; Jos. Wocel, pokladník, 346 E. 78th St.; Jos. Brodil, Jan Pavlík, Ant. Jahoda, Fr. Chrástil. Náč. A. Tesař, 1376 First Ave., New York, podnáč. J. Pavlík.

Župa Východní, sídlo v New Yorku.
Ústřední výbor: starosta J. Beníšek, jed. A. Voříšek, 338 E. 71st St. pokladník V. Hampel, Ferd. Martyny, A. Heida, náč. Fr. Zborník 501 E. 72nd St., místonáč. F. Martyny N. Y., F. Vančura L. I. City. SOKOL JED. BLESK Baltimore; jed. J. Hájek, 1106 N. Wolfe St. T. J. SOKOL Brooklyn, N. Y., taj. Fr. Hroch, 457 Rodney St. T. J. S. FUEGNER, L. I. City, N. Y., taj. Ant. Majer, 236 Crescent St. S. J. Svornost, Morrisania N. Y. F. Chrástil 1929 Vanderbilt Av. Tremont T. J. SOK. Newark, Franta Holeček, 280—15. Av. T. J. SOKOL, New York; taj. Jos. Kuchař, 414 E. 71st St. T. J. SOKOL Westfield, Mass. Vinca Březina, 38 Cross St. SOK. JED. SLOVAN, Philadelphia Pa., L. A. Fischel, 1734 Alder St.

Župa Západní, sídlo v Omaze, Neb.
Ústř. výb.: před. A. Kment, 1245 So. 15th St., taj. V. Šebek, 1407 So. 4th St., pokl. John Mathouser, další čl. výboru Rud. Havelka a Vác. Raba, Omaha, náčelník Dr. J. Pecival, Prague, Neb., podnáčelníci Franta Filip, Boh. Ninger. T. J. SOKOL ŽÍZKA, Bruno, Neb.; taj. Frank Zelený. TYRŠ C. R. SOKOL, Cedar Rapids, Ia.; A. M. Zahofík, 2nd Ave. T. J. SOKOL, Crete Neb. taj. V. J. Prucha T. J. SOKOL, Linwood, Neb., taj. Karel Dočekal. T. J. SOKOL Omaha; taj. B. W. Bartoš, 1418 Rear, Popleton Ave. T. J. S. ČESKÝ LEV, Oxford Junction, Ia.; taj. Jos. Milota. T. J. S. Plattsmouth, Neb., Emil Pták, tajemník. T. J. S. Milligan, Neb., Frant. Hrdý, jed. T. J. SOKOL, Schuyler, Neb., taj. Josef Otradvský, P. O. B. 247.

T. J. SOKOL, So. Omaha, Neb. jed. J. Hofman, 373—21st St. So. T. J. SOKOL St. Louis, Mo.; jed. Jan Dvořák, 820 Geyer Ave. T. J. SOKOL, Wilber, Neb.; taj. Jan H. Brt T. J. S. JIRÍ PODĚBRAD, Clarkson, Neb., taj. Jan D. Wolf T. J. S. KOMENSKÝ, Humboldt, Neb., F. Kotouč, jr. T. J. SOKOL, Weston, Neb., taj. Alois Bilan.

Župa Střední, sídlo v Milwaukee, Wis.
Ústřední výb.: Před. J. Zahofík, taj. a jed. H. Vrba 621 Chestnut St.; pokl. Vác. Straka; další členové výboru F. Moudrý a V. Simandl, Jos. Štibr, náčelník, cor. Broadway & Smith Ave., Cleveland, O.; podnáčelníci J. Zahofík a A. Jedlička. SOKOL ČECH, Cleveland, O.; taj. Fr. Vondráček, 79 Petrie St. T. J. S. NOVÁ VLAST, Cleveland, O., V. Celerin, 85 Milford St. SOKOL CLEVELAND, taj. Rud. Pech Quebec St., Cor. Burt T. J. S. BUDIVOJ, Detroit Mich. J. C. Tobias r 48—49 Home Bank Bldg T. J. S. PODLIPNÝ, Detroit, Mich.; E. Novák, 159 Humboldt Av. ČES. AM. SOKOL Manitowoc, Wis.; taj. A. J. Fanta, 715 N. 7th St. TĚL. J. SOKOL, Milwaukee, Wis.; K. Jiran, 530—12th St. T. J. S. MLADOČECH, Racine, Wis. Jiří Mach, care of „Slavie“. Č. A. JED. SOK., St. Paul, Minn., E. F. Sklenář, 255 Western Av. So.

Župa Chicagská, sídlo v Chicagu, Ill.
Ústř. výb.: R. Hurt, 593 Blue Island Avenue, T. Vonašek, taj., cof R. Hurt, 593 Blue Island Ave., F. Holub. — Náč. K. Štulík, 525 S. Lincoln St., místonáč.: F. Hešík, R. Hurt. KLATOVSKÝ SOKOL, Chicago; taj. Ant. L. Stejskal 976—21st Pl. PLZ. SOK Chic.; B. V. Nejedlý, 1328 W. 20th St. Schůze 2. a 4. pondělí SOKOL CHICAGO, Chic. jed. Ant. Červenka, 1138 Albany Ave. SOKOL SLOVANSKA LIPACHICAGO, Jind. Hájek, 133W. Taylor St. TĚL. J. ČECHIE Chicago; taj. Jan Rauš, 1379 W. 22nd St. T. J. S. TYRŠ, Chicago, Ill. A. J. Švestka 515 W. 21st St. T. J. S. TABOŘ, Chicago, Ill., jed. Jan Vrástl, 1528 So. 41 Court. T. J. S. VLAST, Chicago, Ill., Kar. Soukup, 183—28th Pl.

„Sokol Americký“, časopis Sokolstva čes.-ameríc. Nákladem výkonného výboru Národní Jednoty Sokolské. VYCHÁZÍ 15. KAŽDÉHO MĚSÍCE V NEW YORKU, N. Y.

Dr. K. Štulík, pořadatel, 525 S. Lincoln St., Chicago, Ill. Jos. Říha, jednatel výk. výb. N. J. S., 1204—2nd Av., New York. Předplatné a veškeré dopisy pro „SOKOLA AMERICKÉHO“ buďtež zaslány pořadateli.